

Hoài Yên

Hồ Như Huyền Thoại

Buổi sáng bầu trời mây trĩu nặng, một vài giọt mưa lâm râm lác đác . Thỉnh thoảng lại có gợn gió nhẹ thổi qua, đủ làm không khí thêm se lạnh, đủ để lòng người thêm tê tái . Người đàn ông đứng ẩn mình vào một thân cây, cách xa những người đi dự tang lễ một khoảng ngắn, vừa vặn để không gây sự chú ý cho mình, nhưng cũng vẫn có thể quan sát được mọi người chung quanh . Đám tang thật đông người tham dự, những cái xe nối đuôi nhau thành một hàng dài từ thánh đường đến nghĩa trang . Người đàn ông chợt thấy tim mình như thắt lại khi nhớ đến câu hát mà nàng vẫn thường ê a :

Mai về sau nước mắt có cạn

Khi xa đời thương cho đàn con

Triệu người quen có mấy người thân

Khi lia trần có mấy người đưa

Ông thì thầm:

- Bây giờ thì em đã hiểu có bao nhiêu là người thương em rồi phải không nhỏ ?

Những nghi thức tôn giáo hình như đã chấm dứt . Vị linh mục quay sang tang quyến nói những lời an ủi . Người con gái với cặp mắt của mẹ và mái tóc dài đến lưng nhìn thật mỏng manh trong bộ tang phục thùng thình, ngả

người vào người đàn ông đứng tuổi bên cạnh khóc ngất . Đây là lần đầu tiên người đàn ông gặp họ, nhưng sao như quen thuộc từ bao giờ nhờ những câu chuyện của nàng .

- Anh biết không, con bé cứ đòi để tóc dài . Người thì đã bé tí teo .
- Con gái đứa nào cũng thích để tóc dài . Con gái anh hồi xưa cũng vậy .
- Đâu có, em đâu có vậy . Từ hồi còn bé em đã ghét để tóc dài . Vương vúi khó chịu lắm lắm sao mà chạy nhảy chơi đùa ?
- Chạy nhảy chơi đùa thì cột lên đâu có sao đâu . Leo lên cây hái trộm trái của người ta như em thì hơi có vấn đề thật .
- Hừ, ai bảo với anh em hái trộm ? Chẳng qua là em ăn dùm thôi . À, nói đến trái cây em mới nhớ ...

Thế là nàng lại bắt qua một câu chuyện khác hoàn toàn không dính líu gì đến mái tóc của con . Ông thường lắng nghe nàng nói với một sự ngạc nhiên thú vị, thậm chí phục nàng bởi chẳng hiểu tại sao nàng lại có thể kể những câu chuyện đầu Ngô mình Sở một cách say sưa thích thú như thế . Ông hay chọc nàng:

- Bây giờ anh mới hiểu trọn vẹn cái câu : nói không kịp thở ...

Để nghe nàng "ừ, ừ " lên những lời phản đối từ bên kia sợi giây điện thoại mà cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm bình yên. Từ lúc nào chẳng rõ ông đã ghiền nghe cái giọng nói trẻ con riu rít của nàng . Ở nàng có một cái gì đó vừa trẻ dại vừa cổ làm ra vẻ từng trải, vừa thông minh vừa rất dối ngu ngơ, và tất cả những cái mâu thuẫn nghịch lý đó lại có ma lực kéo ông về lại với cái thế giới mà ông tưởng đã không còn thuộc về mình .

Ông giật mình nhận ra người con gái bây giờ chắc có lẽ chỉ thua nàng vài tuổi khi ông mới quen nàng . Thời gian trôi qua nhanh quá , không phải chỉ mới vừa hôm qua cô bé còn khóc lóc vùi vãnh mẹ hay sao ? Người đàn ông đã là một nhân chứng rất thâm lặng qua những thăng trầm của họ . Ông quay

qua quan sát người đàn ông đứng bên cạnh cô gái, mái tóc đã bắt đầu hoa râu, nhưng nhìn vẫn còn phong độ, người đàn ông còn trẻ hơn ông đến hai tuổi . Hai vai ông ta rung lên từng hồi, đầu hơi cúi xuống như muốn che giấu niềm đau đã đến tận cùng của sự chịu đựng . Bỗng dưng người đàn ông muốn lại gần bên họ, muốn nói với họ rằng hơn ai hết ông hiểu rõ niềm đau của họ . Hơn ai hết sự mất mát của họ cũng to lớn như khoảng trống nàng đã để lại trong ông . Nhưng ông biết mình sẽ không bao giờ làm điều đó . Ông biết mình sẽ đứng chôn chân ở nơi này, bàng quan như một người tình cờ chứng kiến một đám tang, cho dù nàng đã là một phần không nhỏ của cuộc đời ông hơn hai mươi mấy năm qua, thời gian dài hơn rất nhiều cuộc hôn nhân mà ông biết . Những gì riêng tư giữa nàng và ông bây giờ sẽ đi theo nàng qua thế giới bên kia . Ở đó sẽ không có những dằn vặt chất ngất để nàng phải nuốt nước mắt về tim che giấu, ở đó sẽ không có những nỗi đau vát vường để nàng phải mím môi chịu đựng . Ở đó chỉ là an bình, một sự bình an vô cùng hiếm hoi mà nàng đã cả đời tìm kiếm .

Những người cuối cùng rồi cũng lần lượt rời nghĩa trang . Người đàn ông kiên nhẫn đứng đợi cho đến khi chiếc xe của gia đình nàng khuất sau cánh cổng một hồi lâu rồi mới lặng lẽ tiến về phía ngôi mộ vừa mới đắp . Những đóa hoa hồng đủ màu sắc phủ đầy nhìn như một cánh rừng hoa . Người đàn ông hôn nhẹ lên cánh hoa tử đinh hương màu tím trước khi đặt trên mộ nàng . Mắt ông chợt nhòa đi, làm sao, làm sao để nói một lời vĩnh biệt đây hỡi em yêu dấu ?

Lũ kỷ niệm ở đâu chợt ùa về như dòng thác, mệnh mông, cuồng quay ...

**

Họ quen nhau nhờ một điện thư đi lạc . Cái điện thư mà nàng nhận được thực ra ông định gửi cho cô em gái người bạn cũ mà ông gặp lại trong một buổi họp mặt của hội ái hữu trường trung học của ông ở Việt Nam xưa kia .

Vì "mất kèm nhem lại quên đeo kiếng lão" (lời của nàng), ông đã viết sai một con số nên địa chỉ điện thư của cô kia thành địa chỉ của nàng .

- Hôm đó em đang chán đời, chỉ muốn đập phá một cái gì cho đỡ ảm ức . Không ngờ lại nhận được email của anh . Em đọc xong đã định xóa nó đi, nhưng thấy những lời thư anh viết ngộ ngộ nên em nảy ra ý định phá anh . Đàng nào em cũng chán làm ... em rồi, thử làm cái người anh đang muốn tìm coi sao .

Và nàng đã thành công trong vai trò đó, ít ra là trong những lá thư đầu tiên . Nàng đã khéo léo trả lời nước đôi những câu hỏi của ông, ậm ừ nói xuôi theo những lời thăm hỏi của ông, gọi cho ông kể về người đàn bà mà nàng nhận là mình . Nàng làm như vậy mà không hề bị lộ tẩy vì ông và người bạn đã mất liên lạc gần hai mươi năm, chẳng thể kiểm chứng được những gì nàng nói .

Càng ngày những cái điện thư của nàng càng không thể tách rời khỏi đời sống của ông . Ông ngóng trông từng đoạn thông điệp vừa đầm thắm vừa ngộ nghĩnh, vừa khôn ngoan vừa trẻ con . Bản tính vô tư, hồn nhiên mà nàng còn giữ được, chẳng cần một chút cố gắng, lại có một sức thu hút mãnh liệt đối với ông . Người đàn bà trẻ con ấy chắc chẳng bao giờ ngờ rằng những dòng ngôn từ băng quơ vớ vẩn của nàng đã chảy tràn vào trái tim ông, qua những miền ký ức chập chờn, qua những cánh cửa dĩ vãng kiên cố, những bóng ma quá khứ vật vờ, để đánh thức những rung động tưởng đã không còn hiện hữu, để những cảm giác thương yêu cứ như cơn thủy triều dâng lên tràn ngập dần dần từng góc tâm hồn theo từng con chữ .

"Em đã biết tại sao anh chọn một nơi băng giá như vậy làm quê hương thứ hai . Trời lạnh khiến "người ta" cần một vòng ôm ấm của anh . Ở bên này thì nóng như thiêu, ai cần ôm; đến gần chỉ muốn xô ra thì có ..."

"Hôm nay ở bên đó trời lạnh lắm phải không anh ? Nếu "tay anh lạnh để cho

tình mình ấm" với cô nào bên ấy, thì nhớ chỉ cầm tay thôi, chứ đừng lạng quạng mà có khi tình chưa ấm một bên má đã ấm rồi đó !"

Những cái điện thư cứ đi qua đi về như thế, có khi hai ba cái trong một ngày . Cho đến một hôm ông nhận được một cái điện thư lạ, cái điện thư của người mà ông ngỡ mình đang nói chuyện từ mấy tháng nay . Khi biết được mình đã bị nàng đem ra làm trò đùa, lạ thay, ông không cảm thấy giận nàng mà chỉ thấy vui vui vì trò nghịch ngợm tinh quái của nàng . "Kể ra con bé này cũng phải thông minh lắm mới qua mặt được mình bấy lâu nay!", ông thầm nghĩ . Ông quyết định tiếp tục trò đùa, giả vờ không biết . Nàng có là ai đi chẳng nữa hình như cũng không còn quan trọng, vì càng ngày ông càng nhận ra giữa nàng và ông có một sự cảm thông như đã có từ lâu lắm . Những ý nghĩ trao đổi với nàng chừng như lại làm ông nhìn thấy mình rõ ràng hơn . Nhưng đột nhiên những cái điện thư đó bỗng ngưng bất không một dấu hiệu gì báo trước . Thoạt đầu ông nghĩ có lẽ tại nàng bận rộn với công việc không trả lời ngay được . Qua ngày hôm sau vẫn im lìm ông nghĩ chắc nàng không đi làm . Những ngày kế tiếp ông vội vàng kiểm điểm lại những tờ thư của mình coi có nói điều gì làm nàng phật ý không muốn liên lạc nữa hay không . Một tuần sau ông tự bảo với mình " trò chơi nào rồi cũng có lúc phải chấm dứt, cô ta kết thúc trước càng đỡ cho mình phải bận tâm " . Ông nghĩ rằng ông sẽ trở về với đời sống của ông một cách bình thản như những ngày chưa có nàng . Đời sống đó cũng đâu phải là nhàm chán . Ông cũng có những người bạn rất thật và những cuộc vui rất đầy . Cũng vài người đàn bà vây quanh, những người đàn bà bản xứ xinh đẹp và lịch thiệp . Những cuộc tình nóng bỏng, cuồng nhiệt mà không đòi hỏi một sự ràng buộc nào cả . Bạn bè vẫn đùa ông có số đào hoa, chẳng phải khổ công chinh phục mà vẫn có những cuộc hẹn hò tới tấp . Không có lý do gì ông lại phải băn khoăn vì những tờ điện thư không đầu không đuôi từ một người đàn bà không quen

biết . Chẳng việc gì ông lại phải mua những phiên phức vô căn nguyên vào người như thế ... Ấy vậy mà không hiểu tại sao đều đặn mỗi ngày ông vẫn bắt gặp mình gửi những lời ân cần lo lắng vào hư không ...

Đúng một tháng sau ông mới nhận được cái điện thư mong chờ .

" ...Em đã tự dặn mình không được trả lời thư anh nữa rồi đến một ngày anh sẽ chán không gửi, nhưng những cái email cứ tuần tự đến mỗi ngày . Một tháng rồi, tại sao anh lại phải kiên nhẫn đến như vậy ? Nhưng chắc chắn đọc xong những dòng chữ này thì anh sẽ không thèm viết cho em nữa đâu . Em nhớ có lần anh đã nói anh rất ghét những người nói dối, không có một thứ tình cảm gì có thể tồn tại được nếu không có một sự thành thật nào đó làm nền tảng . Mà em thì đã không thành thật với anh từ đầu . Em không phải là cái người mà anh nghĩ đâu ... "

Đọc xong lá thư thật dài của nàng ông thở ra một cách nhẹ nhõm rồi bật cười thành tiếng . Con bé thật thông minh nhưng lúc này lại thật là khờ! Người ta biết "tỷ" của mình từ đời nào rồi chứ có phải bây giờ khai ra mới biết đâu! Cũng từ đó cái khoảng cách vô hình trong sự liên hệ của họ biến mất . Cuối cùng nàng đã có thể chia sẻ với ông những gì rất thật về mình . Con đường nàng đang đi dường như không xuôi xẻ như ông đã từng nghĩ . Có những khi ông lặng người thật lâu khi đọc những dòng chữ của nàng . Những dòng chữ gói ghém niềm đau dai dẳng mà trước khi gặp nàng ông tưởng như chỉ riêng mình biết . Những ưu tư trắc trở của ông phơi bày qua từng câu kể, như người đang nói giùm những chất chứa tự bao giờ . Lần đầu tiên ông tin vào hai chữ "định mệnh", những kỳ ảo huyền bí mà một con người chuyên về chữ số như ông khó có thể chấp nhận . Phải chăng những gì mình không thể giải thích được mình thường gán cho nó những danh từ như "định mệnh" hay "duyên số " . Hai mảnh đời rất xa lạ có sao hai niềm đau lại thật gần gũi . Ông không thể kìm lại tình thương ngày càng lớn dần cho một người đàn

bà nhỏ bé quá so với sức đề của tâm linh, của con người, của cuộc sống ...

" Hình như người đàn bà luôn cô đơn với chính mình và luôn phải tự vượt từ nỗi cô đơn này đến nỗi cô đơn tiếp theo ... Làm sao anh hiểu được nỗi cô đơn đáng sợ đó khi anh chưa bao giờ có những đêm dài mất ngủ một mình gặm nhấm những bản khoán như em . Một đôi khi giật mình nhìn lại đoạn đường mình đã đi qua, những lầm lỗi mình đã vấp phạm, những niềm đau mình đã gánh chịu mà ngạc nhiên khi thấy lòng thật dửng dưng . Chừng như ở đời này hạnh phúc hay khổ đau rồi cũng có lúc bão hòa phải không anh ? "

Chưa có một người nào mà ông biết lại có thể giải bày những điều buồn bã bằng một giọng thản nhiên đến thế, tựa hồ như nàng là người đứng bên ngoài nhìn vào cái đời sống của chính mình mà phân tích . Nàng nói ở ông có một cái gì đó thật vững chắc, thật bình yên để nàng thôi không dè chừng . Với ông, nàng cảm thấy cuộc sống thực ra không rắc rối phức tạp như nàng từng oán trách . Bao giờ ông cũng nhìn sự vật một cách rất đơn giản và thường miêu tả những việc xảy ra ngoài ý muốn bằng một giọng hài hước tinh quái . Nàng học được từ ông cách mỉm cười tự giấu cợt hoàn cảnh . Nàng bắt chước ông cách chế ngự nỗi hoảng sợ hoang mang . Nhờ có ông nàng biết cách vượt qua sự thất bại bằng con đường ít chông gai nhất . Nàng nói ông là cái phao mà nàng may mắn đã bám víu được giữa lúc tưởng chừng như mình đang chìm ngụp trong những con sóng quay cuồng đến chóng mặt . Nàng gọi ông là trang nhật ký của mình để nàng có thể nói với ông tất cả mọi chuyện . Và quả thật họ đã nói với nhau đủ mọi thứ linh tinh, từ thời tiết cho đến cuộc chiến ở một nơi xa lắc xa lơ ...

"... Anh nè, cuộc chiến này hình như "chính phủ của anh" chết nhất không gọi quân giúp cho "chính phủ của em" đây, ngày mai anh đi ngang qua toà quốc hội nhớ vô nói với họ như thế . Họ làm vậy hồ mặt quần dân quá anh ạ, mất công "thiên hạ" lại nói ai ở bên đây cũng là thù địch ."

" ...Anh nghĩ hôm nay có những người lính còn sống, ngày mai đã không còn nữa. Nếu họ biết trước ngày mai sẽ đến phiên họ, không biết họ có tránh được không? Những người thân của họ có linh cảm cái chết của họ ngày hôm nay hay không? Nhiều người lính thật quá trẻ, 18, 19, thật tội nghiệp. Anh cũng đồng ý với em là "chính phủ của anh" thật bạc bẽo với người bạn Mỹ. Nhưng vai trò của "chính phủ của anh" theo truyền thống là vai trò hoà giải. Lại thêm, xưa nay Liberal xứ này vẫn không thân với Republican của Mỹ, nên không ủng hộ Mỹ. Mà có ủng hộ thì quân đội lèo tèo, súng ống chẳng biết có bắn được không. Big deal! Có lẽ vì biết thân biết phận như vậy nên Jean Chrétien (thủ tướng nước tôi đây cô ạ!) cũng chẳng muốn ủng hộ làm gì, giúp thì chẳng được bao nhiêu, thôi chống còn được tiếng là không lệ thuộc ... đế quốc! "

" ... Anh nè, tại sao khi anh rời Việt Nam mới có 16 tuổi thôi mà đã học xong trung học hử? Khai thiệt tuổi đi, đàn ông nào cũng già hơn người ta mà, già hơn 10 tuổi hay 12 tuổi có hề gì chứ? nói thiệt đi may ra em thấy "già" quá em tha không bắt nạt nữa ... "

"... Cô hai ơi, tôi học nhảy tú tài I đó. Em có biết tú tài I, tú tài II là cái gì không hử nhỏ? Oắt con như em chắc chẳng biết đâu. Hồi xưa ở Việt Nam ngành giáo dục ... "

"... Anh nè, sao em thấy hình như anh nhắc nhiều đến con trai của anh hơn là con gái của anh đó. Anh trọng nam khinh nữ hử? Anh ráng gần gũi thương yêu cô bé nhiều nha anh. Con gái đáng được bố mẹ nuông chiều, nâng niu hơn con trai, vì con gái mai một đi lấy chồng rồi đâu biết sẽ hạnh phúc hay khổ đau. Anh để ý coi cháu thích gì rồi anh cùng làm với nó. Con gái thì chỉ thích đi shopping thôi, cách gần gũi với nó nhanh nhất là dẫn nó đi shopping anh ạ. Hồi đó em còn ở nhà hay đi shopping với bố lắm, đó là những giờ phút riêng tư của em với bố đó ... "

"... Em nói anh mới để ý là anh nói đến thằng lớn nhiều hơn là con em . Thật ra thì đứa nào anh chẳng thương như nhau . Nhưng có lẽ con trai thì mình có nhiều điểm tương đồng nên dễ gần gũi với nó . Con bé thì hay đi với mẹ hơn là với bố . Anh sẽ nghe lời em dành nhiều thời gian cho nó hơn . À, mà hồi đó bố có hay đi shopping với em thật không đó hay là em muốn hại anh nên em mới bày vẽ cho anh cái phương pháp hao tổn tài chánh đó ? ... "

Nàng có thể huyền thuyên đủ mọi chuyện như thế nhưng lại rất ít khi nói đến cái tình cảm họ dành cho nhau . Nhưng ông hiểu không phải như thế là những thương yêu đến muộn của mình không là những dằn vặt ray rứt cho nàng :

"... Đàn bà khi có chồng rồi chỉ có thể nhìn thẳng phía trước mà đi thôi , cho dù đường đi có gập ghềnh và mình thì đi một mình ... Cho dù không còn ở Việt Nam nhưng những cái đạo đức luân lý đó sẽ mãi đi với em ... "

" ... Bao nhiêu năm qua em đã cố công xây đắp một con đê chắn sóng để ở bên này của những cơn bão biển cuồng nộ em tự nhủ mình vẫn được an toàn . Em không thể ngờ rằng có một ngày con đê kiên cố của mình chỉ chực òa vỡ ... "

"... Xưa nay cái bản năng tự vệ trong em thường bảo em phải tránh xa những cái gì thái quá: quá đẹp, quá tốt, quá cao, quá sang... kéo mang vạ vào thân . Vậy mà bây giờ tin anh em chẳng giữ được cho mình một góc khuất trong lòng... "

Ông thấy thất ruột lại bởi nỗi xót xa, cho ông và cả cho nàng . Ông không còn những ràng buộc . Nhưng nàng, dù sao đời sống của nàng cũng không phải là của riêng nàng . Cho dù ông biết nàng sẽ không bao giờ cho phép mình đi ra ngoài những giới hạn mà nàng đã tự vạch ra . Hơn ai hết ông hiểu nàng sẽ chẳng bao giờ tìm cách thoát ra những gì mình đang có vì nàng cho đó là một sự chào thua mà nàng thì không phải là người dễ đầu hàng . Và

chính ông, ông cũng chẳng muốn nàng vượt qua những lần ranh giới đó, một đôi lần khi nàng mỗi một ông đã nhẹ nhàng an ủi:

- "... Cố gắng lên em ạ . Có ai nói hôn nhân là dễ dàng đâu có phải không ?
Đừng bước vào những vết chân mà anh đã đi qua . Con em còn nhỏ quá . Nó cần sự săn sóc của cả cha lẫn mẹ . Anh không bao giờ quên được cái cảm giác hụt hẫng của mình những ngày đầu vắng bóng hai đứa con anh khi mẹ chúng đưa chúng trở về thành phố cũ . Anh sống như người không hồn, một buổi sáng anh thức dậy rồi nhận ra cuộc sống chẳng có nghĩa lý gì khi vắng bóng chúng nó . Thế là anh bỏ tất cả, việc làm, nhà cửa để đi theo chúng ..."
Nàng vẫn thường nói ông và bố của con bé là hai người cha thật toàn vẹn mà nàng biết . Bởi thế vì thương con nàng có thể làm tất cả mọi việc . Vô tình ông đã là một cái gạch nối trong cuộc sống của họ , ông nói cho nàng nghe sự suy nghĩ của một người đàn ông trong mọi vấn đề . Ông chỉ cho nàng cách nói năng và cư xử với người đàn ông đang đi bên cạnh nàng . Ông bảo với nàng:

- Em có gì bức tức cứ gây với anh cho hết đi nha nhỏ . Về nhà phải vui tươi lên, ráng đừng gây gổ bởi vì lỗi là của em đây .

Nàng đã trầm ngâm rất lâu rồi thở dài:

- Anh biết không, cuộc đời em đã có rất nhiều người thương em . Nhưng thường thì họ chỉ có thể thương em như thương họ là cùng . Em chưa bao giờ có được một người thương em hơn là thương chính mình .

Nhưng không phải lúc nào nàng cũng nói được một câu ngọt ngào như thế đâu . Có những khi nàng quyết định gây luôn với hai người một lượt cho bỏ ghét, nàng hét :

- Đàn ông mấy người chỉ chăm chấp bình nhau là giỏi ...

hay :

- Anh về phe ai hở ?

Ông chỉ còn biết cười trừ . Về phe ai ? Cái con bé lằm cằm hỏi vậy mà cũng dám hỏi . Ngay chính ông nhiều lần cũng ngạc nhiên với chính mình . Khi cái bóng hạnh phúc của nàng càng rõ nét cũng là lúc cái bóng hạnh phúc của ông mờ dần . Thiên hạ biết được sẽ cho là ông đại, nhưng ông không cần . Ông vốn chưa bao giờ đặt sự suy nghĩ hay phương cách sống của mình trên những lập luận của người khác . Ông không bao giờ quên được cái hình ảnh đứa con gái mười ba tuổi của ông ngồi rũ tóc khóc trong phòng ngủ khi biết được sự chia tay của bố mẹ . Ông nguyện sẽ làm tất cả những gì ông có thể làm được để cái cô bé nhỏ xíu "thích để tóc dài" ở xa ông cả mấy ngàn cây số kia sẽ không bao giờ phải khóc như con gái ông . Cô bé sẽ chẳng bao giờ biết được rằng ông thương cô bé nhiều như ông thương những đứa con của ông . Chẳng vậy mà ông đã bị mẹ của cô bé phùng mang trợn má dọa nạt ông không biết bao nhiêu lần khi ông lên tiếng can ngăn:

- Con bé còn nhỏ quá em à, em đừng có bắt nó học đủ mọi thứ như thế còn giờ đâu mà chơi nữa .

- Học là cho nó thôi, đâu phải cho em đâu . Bộ anh tưởng cho nó đi học nhiều em không cực sao ? Hồi xưa em ấy hờ ...

Ông phải cố gắng lắm mới khỏi phì cười trước câu nói bất hủ của nàng . "

Hồi xưa em ấy hờ ... " là câu nói nàng hay dùng nhất để so sánh mình với con . Ông thường nửa đùa nửa thật bảo với nàng:

- Em là em, con bé là con bé, làm sao nó giống em được ? Mỗi đứa trẻ có một sự phát triển khác nhau em à . Đừng bao giờ so sánh đứa con nít này với đứa con nít khác . Cũng đừng bao giờ bắt con phải thực hiện dùm mình những ước mơ chưa tròn . Mình sinh con ra nuôi dạy và thương yêu chúng với tất cả khả năng của mình nhưng cũng phải tôn trọng cái cái bản chất riêng tư của chúng nữa . Nếu ai cũng giống y hệt em hóa ra trên thế giới này chỉ có một loại người thôi sao ?

Nàng hứ một tiếng :

- Nếu thế giới này ai cũng giống em hết thì thiên hạ đã thái bình rồi em nói cho anh biết .

Nàng là thế, bướng bỉnh ngổ ngáo và hay cãi bướng . Điều gì ông nói ra nàng cũng gạt phăng qua một bên rồi gân cổ lên cãi mới chịu được . Mặc dầu ngay sau đó lại ngoan ngoãn thực hành ngay những lời khuyên nhủ của ông nhưng vẫn chẳng bao giờ chịu nhận là ông đúng . Có lẽ vì thế mà họ hay có những cuộc tranh cãi, vì tánh ông rất thẳng, thấy nàng làm điều gì không đúng là ông nói ngay . Còn nàng thì lại hay đổi, khen thì không sao chứ phê bình một tí là vùng vằng lên liền . Nhưng họ vốn chẳng bao giờ giận nhau được lâu nhờ cái máu hài hước trong ông . Chính nàng cũng đã từng công nhận:

- Em đã định giận anh luôn rồi đó . Em tự bảo với mình đứa nào còn nói chuyện với anh nữa đứa đó làm con chó .

Ông cười:

- Vậy em thích được gọi là "Mực" hay "Vàng" ?

Để nghe cái tiếng xía dài của nàng . Đợi cho cái giọng nheo nhéo đó nhỏ dần rồi ông mới ôn tồn:

- Hai đứa mình chỉ có thể ngưng không nói chuyện với nhau khi một trong hai đứa không còn có mặt trên đời này nữa thôi em ạ .

Nàng khúc khích cười:

- Cái "đứa" rời trần gian trước đó chắc chắn không phải là em rồi, em trẻ hơn anh mà làm sao có chuyện em chết trước anh được ...

**

Hoàng hôn đã phủ dần đến chân đồi, chập choạng trên những vòm lá trùm lên các ngôi mộ trắng toát . Không khí chung quanh thật bao la êm đềm . Không có gì có thể làm kinh động những người đã ngủ ở đây được nữa .

Ông gục đầu vào hai bàn tay, lòng trống trải, rã rời . Mơ hồ trong gió tiếng nàng nói hôm nào, lãng đãng, mông lung:

- Anh biết không, cuộc sống có những người mà mình đem theo vĩnh viễn, có những món nợ mà mình một đời chắt chiu cũng không trả nổi . Thật khó mà có thể tưởng tượng rằng phải nhờ một người khác giúp, mình mới tìm lại được mình . Từ ngày quen anh em đã thật sự tìm được niềm tin yêu đời và sự bình an , mỗi ngày em đã nghe theo anh cố làm một cái gì đó để ngày hôm sau sẽ tốt hơn ngày hôm qua . Có anh cuộc sống của em trở nên tốt đẹp hơn, nhưng còn anh ? Hình như em chẳng làm gì được cho anh ngoài đổ hết những phiền muộn và rắc rối của mình vào lòng anh .

Ông thì thầm với cái nụ cười rạng rỡ trên khung ảnh:

- Bao nhiêu năm qua rồi đủ để chứng minh cho em thấy một điều, đó là tìm cho mình một người bạn, một người tình hay ngay cả một người chồng, một người vợ thật ra không khó khăn cho bằng tìm cho mình một tri kỷ phải không em ? Anh vốn chẳng phải là cái phao để em bám víu đâu nhỏ ạ . Mà trái lại chính em đã là một điểm tựa tinh thần cho anh suốt những ngày tháng qua đó Ngọc Nghếch ơi ...

11/19/04

Hoài Yên

Ngã Rẽ Cửa Dòng Sông

Huy đưa tay kéo tấm màn cửa qua một bên, mắt nhú lại vì sự khác biệt bất chợt giữa cái bóng tối mù mờ trong gian phòng và cái ánh sáng rực rỡ bên ngoài . Chàng mở toang cánh cửa bước hẳn ra ngoài balcony. Bình minh nơi thành phố biển bắt đầu thật sớm, mặt trời ló dạng sáng loang cả một góc trời . Mặt biển buổi sáng thật xanh, lấp lánh những tia nắng lân tinh trên đầu những ngọn sóng lao xao . Huy vươn vai khoan khoái hít một hơi thật đầy cái không khí trong lành mẫn mẫn của biển . Tầm nhìn chợt ngừng lại ở một cái bóng thật quen thuộc đang chạy bộ trên cát . Cái bóng nhỏ với những bước chân khoan thai, nhịp điệu . Trông thấy chàng, An Thy giơ cánh tay ra vẫy vẫy và lắc lắc mái tóc ngắn . Huy có thể hình dung ra cặp môi đang trề ra chừng như chế giễu:

- Khiếp, ngủ gì mà kinh thế . Giờ này mới chịu dậy . Người ta đã chạy được mấy miles rồi .

Mặc dầu theo cái kim đồng hồ trên tay Huy thì còn chưa đến sáu giờ . Cô bé thật đúng là một cái máy với những thói quen đều đặn . Tối hôm qua hai người đã thức nói chuyện đến khuya mà sáng nay An Thy vẫn dậy thật đúng giờ để chạy bộ như nàng vẫn làm từ ngày ra trường . Nhanh quá, mới đó mà đã gần hai mươi năm kể từ lúc cô sinh viên năm thứ nhất, nhỏ tuổi và nhỏ người nhất lớp, với cái trán bướng bỉnh và cái tên An Thy xuất hiện trong lớp kinh tế 101 do chàng dạy . Hai mươi năm dài đủ để phủ lớp bụi dày trên mọi khuôn mặt ngoại trừ cái ánh mắt tinh nghịch, cái nụ cười lém lỉnh vẫn y nguyên như trong ký ức cũ ...

- Thừa thầy !

Giọng con gái thật nhỏ nhẹ bằng tiếng mẹ đẻ vang lên trước mặt làm Huy đang thu gọn giấy tờ sách vở trên bàn phải ngừng lên . Cô bé Việt Nam duy nhất trong lớp Economics 101 chàng dạy đang đứng trước mặt, trên tay là

một chồng sách thiếu điều muốn cao hơn cả người, cô bé ngập ngừng:

- Thưa thầy, em tên là An Thy . Em có thể làm phiền thầy một tí không ạ .

Huy mỉm cười hiền lành:

- Tôi biết tên em mà. Có chuyện gì không An Thy ?

- Em muốn xin thầy giảng lại cho em mấy bài học vừa rồi . Tuần sau có test rồi mà vẫn còn nhiều chỗ em chưa hiểu . Có được không hở thầy ?

Huy nhúm mày ngạc nhiên . Niên học mới bắt đầu hơn một tháng mà có bài tập nào của An Thy mà không được điểm A đâu . Tuy lớp học có hơn một trăm sinh viên, ngồi chật cả cái auditorium, nhưng cái mái tóc đen ngắn ôm lấy khuôn mặt còn non choẹt như một nữ sinh trung học hơn là một sinh viên đại học, ngồi ngay bàn đầu đã gây sự chú ý cho Huy từ những buổi học đầu tiên . Thoạt nhìn chàng tưởng An Thy người Nhật Bản hay Đại Hàn vì khuôn mặt tròn của cô bé nhưng mấy ngày sau tình cờ đi ngang qua khu student center nghe cô bé riu rít giọng bắc kỳ với bạn, Huy mới biết đó chính là cô bé có cái tên “An Thy Nguyễn” trong cuốn sổ điểm danh của mình .

Huy bỏ hết giấy tờ vào cặp sách gật gù:

- Được chứ sao không nhưng chắc phải về văn phòng của tôi vì mười lăm phút nữa ở đây có lớp . Em biết văn phòng của tôi ở đâu không ?

An Thy chum chim cười, định nói em không những biết văn phòng thầy ở đâu mà tuổi tác, lý lịch, tiểu sử, tình ái, sự nghiệp gì của thầy em cũng đều biết cả . An Thy đưa tay vuốt lại mái tóc ấp úng:

- Thưa thầy, em biết văn phòng thầy ở đâu nhưng khổ một điều là em phải ngồi ở dưới student center chờ chị em đến đón về . Chị ấy đi làm ra ghé đón em luôn nên không có giờ giấc nhất định mà em thì có nhiều thắc mắc phải hỏi thầy . Em sợ em ngồi trong văn phòng của thầy chị em không biết tương em gặp chuyện gì lại lo . Ồ ... ơ ... nếu thầy không ngại thầy có thể ra student center ngồi giảng bài cho em được không cơ ? Ở đó giờ này cũng vắng vẻ

không ồn ào lắm đâu thầy .

Hơi bất ngờ vì đề nghị khác thường của cô bé nhưng nghe cũng có lý nên Huy gật đầu dễ dãi:

- Cũng được . Vậy em ra đó trước đi nhé, tôi về văn phòng cắt bớt giấy tờ sách vở rồi tôi sẽ xuống kiểm em .

An Thy nói như reo:

- Cám ơn thầy . Em đi xuống đó xí bàn trước .

Huy bật cười sau câu nói của An Thy, những từ ngữ đơn giản hồn nhiên đã lâu lắm rồi Huy mới được nghe lại . Thành phố đạo sau này nhờ làn sóng tị nạn và đoàn tụ mới bắt đầu có nhiều người Việt Nam chứ hồi năm 75 khi Huy mới về đây đi học số gia đình Việt Nam có thể đếm trên đầu ngón tay . Trường đại học cộng đồng này cũng vừa thành lập hội sinh viên Việt Nam . Họ mời Huy làm Giáo sư cố vấn nhưng Huy từ chối mặc dầu vẫn thường xuyên tham dự những sinh hoạt của hội . Một phần vì Huy chỉ đi dạy bán thời gian sau giờ làm việc ở công sở, phần khác chàng vẫn nghĩ về mình như một người anh lớn đi trước của họ hơn là một người thầy . Có nhiều sinh viên còn lớn tuổi hơn ca? Huy vì qua sau phải học lại từ đầu . Chàng vẫn nói với họ sự thành công của chàng chẳng qua là nhờ may mắn đến bến bờ tự do trước họ mà thôi .

Cái bàn An Thy "xí được" nằm ngay sát hành lang . Đi ở ngoài Huy đã nhìn thấy cô bé đang cúi cúi đọc sách, cây viết chì ngậm trong miệng đưa lên đưa xuống nghịch ngợm . Huy đến bên cạnh mà An Thy vẫn không hay biết, chàng phải ho nhẹ cô bé mới ngẩng đầu lên :

- A, chào thầy !

Huy ngồi xuống cái ghế trước mặt An Thy . Trên bàn là cuốn sách toán đang mở, chẳng chịt những số và phương trình . Huy vờ nghiêm giọng:

- Đâu có thấy đọc sách Economics đâu, như vậy làm sao hiểu bài được ?

An Thy hóm hỉnh:

- Tại thầy không biết đó chứ hồi nhỏ em thích đọc truyện Quỳnh Dao nhất, còn bây giờ thì mê đọc sách Economics nhất . Nhưng phải cái tối dạ nên đọc hoài mà vẫn không hiểu nên bây giờ mới phải làm phiền đến thầy .
- Học trò không hiểu bài là tại thầy giáo giảng dở, không tường tận . An Thy không hiểu bài nào tôi sẽ giảng lại .
- Thầy làm ơn giảng lại giúp em chính sách tiền tệ của Ngân Hàng Quốc Gia đem lại những hiệu quả nào cho nền kinh tế?

Huy hơi nhú mày, chăm chú nhìn An Thy:

- Những hiệu quả của chính sách tiền tệ không có gì gọi là ngoắt ngoéo . Chương 3 trong sách đưa ra những thí dụ rất minh bạch . Trong lớp, tôi cũng đã đưa ra mấy thí dụ về những biện pháp mà Ngân Hàng quốc gia dùng mới đây để khuyến khích xuất cảng . Em thấy có điểm nào cần giảng lại ?

An Thy tỉnh bơ:

- Thầy giảng lại nguyên Chương đó cho em được không thầy ? Em đọc mà chẳng hiểu tí ti gì, và còn thấy có nhiều điểm mâu thuẫn nữa

Huy nhăn mặt:

- Lạ nhỉ, không hiểu tí gì cả thật à ? Đó là bài học của hai tuần vừa qua, em đâu có vắng mặt buổi học nào đâu mà tại sao nói không hiểu ? Thôi được, để tôi tóm lược những điểm chính, rồi nếu em còn thắc mắc chỗ nào, cứ hỏi, tôi sẽ đi vào chi tiết hơn ...

An Thy nói dựa theo, nửa như giận dỗi, nửa như châm biếm:

- Em đã nói với thầy là em tối dạ lắm mà .

Huy quan sát An Thy . Cô bé chống hai tay lên cằm cũng nhìn chàng lại không chớp mắt . Huy chỉ cái bài kiểm tra của An Thy trên bàn nói:

- Nếu em có thể làm cái bài toán đây những phương trình, ẩn số như vậy với số điểm cao như thế thì em không thể nào không hiểu được một vài ý niệm

căn bản về vai trò của nhà nước đối với nền kinh tế đâu An Thy ạ . Tôi không phải mới đi dạy học ngày hôm qua đâu cô bé .

Bị bắt gặp quả tang, An Thy ngượng ngùng nhìn xuống bàn, hàm răng cắn nhẹ môi dưới im lặng không trả lời . Huy cũng im lặng chờ đợi . Mãi một lúc sau An Thy mới ngập ngừng :

- Em ... em ... em nói cái này cho thầy nghe thầy hứa đừng mắng em nhé .

Huy bật cười:

- Tôi là giảng viên của em chứ đâu có phải là ông thầy đồ hồi xưa đâu mà có quyền mắng em ?

Cô bé nhỏ giọng:

- Máy con nhỏ bạn của em và mấy chị học năm thứ hai thách em mời thầy ra ngồi uống nước với em . Nếu em làm được họ sẽ mất cho em một châu kem . Em .. ơ ... em không biết phải nói làm sao để mời thầy nên em nói dối là không hiểu bài .

Huy đưa mắt nhìn chung quanh, đoán chắc rằng có vài cặp mắt con gái tinh nghịch đang dõi theo mọi cử chỉ hành động của mình nhưng chỉ thấy toàn là học sinh người ngoại quốc . An Thy như hiểu ý giải thích:

- Tụi nó còn trong lớp học chưa có ra đâu thầy . Bây giờ tụi nó mới tan lớp . Bởi vậy nên em mới phải nói thầy giải thích cho em cả chương sách để câu giờ đó .

Huy nhìn đồng hồ đeo tay lắc đầu:

- Vậy hơn một tiếng đồng hồ của tôi chỉ có giá trị bằng một ly kem thôi hử ?

An Thy sửa:

- Em nói một châu kem chứ đâu phải một ly kem đâu thầy . Em đâu có định ăn một ly .

Huy không biết phải nói gì sau câu trả lời đó, thật đúng là hết ý kiến với mấy cô nhỏ . An Thy tiếp lời:

- Và lại đâu chỉ là một châu kem, em mà không làm được chúng nó cười em chỉ giỏi nói dóc đó thầy .

Huy lắc đầu cười cười một tý rồi đứng lên đẩy cái ghế vừa ngồi vào trong .

An Thy xịu mặt nói xuôi xì :

- Em xin lỗi đã làm mất thời giờ của thầy . Thầy đừng giận em nhá .

Huy hỏi:

- Em uống nước gì ?

An Thy ngơ ngác:

- Thầy hỏi cái gì cơ ?

- Tôi hỏi em muốn uống nước gì tôi đi mua . Không phải em nói muốn ngồi uống nước với tôi sao ?

Cô bé tươi hân nét mặt cười rạng rỡ:

- Thầy để em đi mua cho .

- Thôi được rồi, giờ này chỉ còn có nước ngọt trong mấy cái máy vending machine thôi . Em uống cái gì ?

- Cho em lon Diet Coke .

Huy dậm bước định bước đi về phía cuối căn phòng nơi có một hàng máy vending machines bán đủ thứ từ kẹo bánh cho đến nước ngọt thì bỗng An Thy kêu giật lại:

- Thầy ơi, thầy lại em nói cho thầy nghe cái này .

Huy quay lại chờ đợi, An Thy hỏi:

- Thầy định uống cái gì ?

- Tôi uống Coke .

An Thy đưa ngón tay chỉ chỗ :

- Thầy đếm từ bên phải qua, cái máy thứ ba, cái máy đó nó bị hư, thầy chỉ cần bỏ 50 cents vào, thầy nhấn một lúc hai cái nút Coke và Diet Coke nó sẽ rơi ra cả hai lon một lượt đấy .

Nhìn thấy cái vẻ mặt thất kinh của Huy, An Thy cười khanh khách:

- Đó là một trong những cái "fiscal instruments" của em để "tăng giá trị đồng dollar" trong túi áo em đó thầy ...

Những ngày sau đó An Thy vẫn đến lớp đều đặn nhưng thỉnh thoảng mới nói chuyện với Huy . Huy chọc cô bé :

- Ăn xong châu kem rồi không thèm để ý đến thầy giáo nữa hờ ?

An Thy cười:

- Vẫn để ý đó chứ, còn để ý nhiều hơn là đằng khác nhưng em không muốn mấy đứa mỹ nó bảo tại thầy quen với em nên thầy thiên vị em . Mất công gây khó khăn cho thầy thôi chứ em thì chẳng sợ, đứa nào dám nói với em, em mắng vào mặt cho đấy chứ .

Mỗi lần nói chuyện với An Thy là Huy lại thấy tức cười . Cô bé chuyên môn có lối nói chuyện "dao to búa lớn" cứ như là ta đây ngon lành lắm vậy, mặc dầu người thì bé tí teo :

- Thôi, em đừng mắng chúng nó An Thy ạ . Tôi sợ chúng nó chỉ thôi một cái là em bay mất tiêu thôi .

- Thầy đừng lo, lúc nào em cũng thủ sẵn cuốn sách Economics dày bằng hai cuốn tự điển của thầy trong cặp sách đeo theo bên mình, bay làm sao được mà bay ...

Hình như bất cứ câu nói nào của Huy, An Thy đều có sẵn một câu trả lời ngớ ngáo để đáp lại . Như hôm chàng hỏi:

- Ngành An Thy học hình như không phải lấy lớp Economics phải không ?

- Vâng, nhưng em lấy làm lớp elective của em .

- Chỉ là elective sao em không lấy mấy lớp nào dễ hơn, như hội họa hay âm nhạc chẳng hạn . Học chi cái môn khô khan này ?

- Em đã ghi danh lớp "History of Arts" rồi đó chứ, nhưng nghe đồn lớp Economics có ông thầy người Việt Nam, trẻ tuổi, đẹp trai và giảng bài hay

như người ta kể chuyện cổ tích nên em bỏ lớp "History of Arts" một cái rụp ...

Huy vẫn nghe người ta nói con gái khi chỉ có một mình thì thường hay mắc cỡ, nhát ăn nói, chỉ khi nào hội họp hai, ba cô lại mới dám bạo dạn phá giỡn . Nhưng với An Thy thì khác hẳn, lúc nào Huy cũng thấy cô bé nói chuyện tinh bơ . Nhiều khi Huy cố tìm trên khuôn mặt An Thy coi cô bé đang nói giỡn hay nói thật nhưng cũng đành chịu thua không phân tích nổi . Có lần An Thy nghiêm nghị kể cho chàng nghe:

- Thầy biết không hồi em còn nhỏ em bị té giếng đó .

Huy hình dung ra những cái giếng nước sâu đen ngòm mà chàng vẫn thấy hồi còn ơ? Việt Nam mà giật mình :

- Thật không ? Lúc đó em mấy tuổi ? Vậy mà em không sao là may mắn lắm đó .

An Thy đưa mắt nhìn theo những cái lá bay bay trong sân trường, giọng nói tự nhiên hạ nhỏ, bùi ngùi:

- Sao thầy biết là em không sao ? Thầy không nghe người ta gọi những người hơi man man là "té giếng" sao ? Tại té giếng nên những sợi giây thần kinh trong đầu bị đảo lộn đó ...

Huy ứ ớ không biết nên phản ứng ra sao, nên phát cáu hay nên phì cười vì cái vẻ tưng tưng của cô bé . Nhưng có một điều Huy biết chắc là chàng cảm thấy thật thoải mái mỗi lần nói chuyện với An Thy . Thấy lòng rộn lên những niềm vui nho nhỏ khi nhìn thấy đôi mắt chớp chớp khi tò mò hỏi han điều gì, những ngón tay thon thon che ngang miệng, cười khúc khích, những nét trẻ thơ ngộ nghĩnh mà chàng không tìm được ở những cô sinh viên cùng lứa với An Thy . Ngay cả những suy nghĩ khác thường của An Thy cũng là một sự thú vị cho Huy, cô bé tâm sự:

- Khi em chọn học ngành này ai cũng bảo em điên . Bố mẹ và các anh chị

em nói con gái nên học những ngành nào nhẹ nhàng hơn, đừng nghiêng quá về kỹ thuật . Các chị em ai cũng học về công nghiệp hay thương mại .

Nhưng em vẫn nghĩ tại sao mình phải làm giống mọi người ? Em là em mà, là một con người rất cá biệt của riêng mình . Thầy biết không, em thích câu nói của Ralph Waldo Emerson " Do not go where the path may lead, go instead where there is no path and leave a trail " . Và em tự bảo mình phải ráng sống được như thế .

Khóa học chấm dứt dường như nhanh hơn bình thường . Chẳng cần phải thiên vị thì điểm của An Thy cũng cao nhất lớp . Huy biết mình rồi sẽ nhớ những tờ bài tập, bài kiểm của An Thy . Ở cuối bài làm nào cô bé cũng diễn tả cái cảm giác của mình bằng những cái mặt người ... Hôm nào Huy "lỡ đại" đặt câu hỏi khó quá thì cô bé vẽ một dọc những cái mặt méo xệch dài ngang trang giấy . Hôm nào bài dễ thì cô bé "thưởng" cho chàng cái mặt cười toe toét . Buổi học cuối cùng An Thy cố ý nán lại đợi Huy cùng ra, An Thy nói :

- Bắt đầu từ ngày mai thầy hết bị em tò tò đi theo phá thầy rồi . Thầy có đi mua chuối về cúng tạ ơn ông Táo không ?

Huy gật đầu: - Tôi cũng đang nghĩ đến điều đó . Em có biết chuối ở đâu bán ngon không ?

Nhìn thấy mặt An Thy xụ xuống, Huy cười khẽ:

- Giỡn với người ta thì được, người ta giỡn lại thì phụng phịu vậy hử ? -

Chàng nghiêm giọng - Tôi chưa bao giờ có cảm giác bị em phá . Trái lại em đã đem đến cho tôi rất nhiều nụ cười . Nhờ em mà tôi tìm lại được cái tuổi trẻ hồn nhiên của mình . Tôi phải cảm ơn em chứ . Em là cô học trò lạ lùng nhất mà tôi có được từ trước đến giờ đó An Thy ạ .

Cô bé líu lo :

- Vậy mỗi lần thầy có cảm tưởng rằng mình già thì thầy xuống student

center tìm em nha . Em hứa sẽ bao thầy một lon coke .

- Cái máy coke đó vẫn còn hư hử ?

An Thy nghiêm mặt:

- Ngoài mấy đũa tụi em ra chỉ có thầy biết điều đó thôi . Họ mà lấy cái máy đó đi em đổ thừa cho thầy ngay ...

Buổi trưa mùa hè rải những giọt nắng nhẹ qua những khe lá trên đầu .

Những chiếc lá nhỏ bé, mượt một màu xanh non mới thay . Sân trường đại học những ngày thi cử vắng lặng . Phần lớn sinh viên tụ tập trong thư viện hay trong những lớp học bỏ trống để ôn bài . Người con gái ngồi tựa lưng vào thân cây với cái quần jean đã bạc màu và cái áo trắng học trò . Trên tay là một tờ báo đang mở, cô bé lật từng trang, nhưng chỉ xem lướt qua không có vẻ gì chú ý cho lắm . Hai mắt thỉnh thoảng nhìn xa xa lơ đãng, dáng điệu thanh thản, nhàn hạ . Hình ảnh êm đềm đó của An Thy vào lúc Huy đang sắp sửa rời bỏ ngôi trường quen thuộc, thành phố thân quen đã đi vào trong trí nhớ của chàng, rất lâu .

Trông thấy Huy cô bé riu rít:

- Chào thầy, thầy không đi canh thi hử thầy ?

Huy cười:

- Vừa làm xong nghĩa vụ rồi . An Thy không phải thi cử gì sao mà ngồi rảnh rồi thế ?

- Đâu có, hôm nay em có hai bài thi . Làm xong một cái rồi, đang ngồi đây chờ đến một giờ vô làm thêm cái nữa .

- Vậy sao không vô thư viện ôn bài mà ngồi đây nghênh thiên hạ ?

An Thy cười rúc rích:

- Thiên hạ chui vô thư viện gạo bài hết rồi, em đang buồn vì không có người nghênh . May quá lại gặp thầy .

Huy ngồi bệt xuống thảm cỏ ngay bên cạnh An Thy hỏi:

- Lát nữa thi môn gì mà không thấy cuốn sách nào hết vậy ?

An Thy chỉ vào đầu:

- Thi môn toán . Tất cả ở trong này hết rồi thầy . Vả lại em nghe người ta nói trước giờ thi không nên gào bài, vì khi mình vô phòng thi mình chỉ còn nhớ những gì mình mới học thôi . Em chỉ cần cái này ...

An Thy chìa hai cây bút chì số 2 và cái máy tính ra trước mặt Huy . Huy lắc đầu:

- Tự tin quá ha . Đi thi mà không cầm sách vở gì theo ôn bài có lẽ chỉ có em là một thôi đó .

- Đi học không cầm theo sách vở là một cái mode đó thầy . Để em đọc cái này cho thầy nghe - An Thy lên giọng ngâm nga :

Hỡi thành đô với linh hồn bách thảo

Còn nhớ ta, "nàng" tuổi trẻ tóc bay ?

Làm học trò không sách cầm tay

Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ

Huy nhìn An Thy :

- Em sửa thơ của Đinh Hùng không sợ tác giả kiện sao ?

- Ai bảo với thầy là em sửa ? Mà thầy cũng biết Đinh Hùng sao ? Em tưởng thầy chỉ có biết Adam Smith và John Maynard Keynes thôi chứ .

Huy nháy mắt chọc An Thy:

- Người ta đây là một tử thơ đầy cô ạ . Đó là bài "Khi mới lớn" của Đinh Hùng, nguyên văn của nó là:

Hỡi thành đô với linh hồn bách thảo

Còn nhớ ta chẳng, tuổi trẻ tóc bay ?

Làm học trò nhưng không sách cầm tay

Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ

An Thy tròn mắt nhìn Huy:

- Thầy làm em ngạc nhiên . Có nhiều điều về thầy mà em không biết quá - cô bé chột trầm giọng - cũng như em không hề biết hết hè này thầy không còn dạy ở đây nữa .

Huy bối rối phân bua:

- Tôi cũng đang tìm dịp để nói cho em nghe . Hết hè này tôi trở về bên miền đông cho gần ông bà cụ . Gia đình tôi ở hết bên đó . Năm 75 lúc mới qua tôi được trường bên này nhận và cho học bổng đi học nên tôi qua đây . Ra trường có việc làm liền nên ở lại luôn . Bây giờ ông bà cụ lớn tuổi rồi, cứ hỏi về bên đó mãi nên tôi quyết định dọn về cho gần gia đình .

An Thy nhìn Huy ranh mãnh:

- Chỉ có một lý do duy nhất là gần gia đình thôi hở thầy ?

Huy bật cười:

- Vách tường ở trường này có nhiều tai quá . Đúng ra cũng chẳng có gì là bí mật . Tôi trở về bên đó cho gần gia đình và để lập gia đình, được chưa cô bé ?

An Thy tò mò:

- Sao không bao giờ em nghe thầy nói về cô vậy ?

- Tại vì cô không dính líu gì đến môn kinh tế cả .

- Nếu vậy thì thôi vậy, tại em tưởng cũng có rất nhiều thứ chẳng dính líu gì đến môn kinh tế mà mình vẫn nói với nhau đó thôi .

Huy nhìn theo những sợi tóc lòa xòa bay trong gió của An Thy, những sợi tóc rối bời không nằm theo một đường ngôi nào cả . Hai mắt cô bé nhìn chăm chăm đằng trước không thèm ngó chàng, đôi môi mím lại giận dữ .

Huy chậm rãi nói :

- Cô tên là Ngọc . Hồi ở Việt nam chúng tôi ở cạnh nhà nhau . Bố mẹ. Ngọc là bạn thân của bố mẹ tôi . Lúc loạn lạc gia đình Ngọc qua bên Tây, cách đây mấy năm mới dọn nhà về gần bố mẹ tôi . Mỗi giây liên hệ vốn có sẵn

bây giờ lại càng thân thiết hơn . Ngọc có việc làm bên đó lại không muốn xa gia đình nên biện pháp đơn giản nhất là tôi về lại, tuy rằng việc làm của tôi sẽ không bằng ở đây cũng như chắc chắn tôi sẽ nhớ ngôi trường này lắm .

An Thy nói nhỏ :

- Thầy phải yêu cô lắm mới hy sinh sự nghiệp như vậy .

Huy im lặng cười không trả lời . Tình yêu đối với Huy là một cái gì đó thật mơ hồ . Làm sao để biết mình có yêu một người nào đó hay không ? Gặp lại Ngọc sau mấy năm dài xa cách Huy hơi giật mình vì cô bé hàng xóm ngày xưa bây giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, duyên dáng . Mấy lần về thăm nhà hai gia đình có ý gán ghép hai đứa nên đã tạo thật nhiều cơ hội cho hai đứa gặp gỡ riêng tư . Ngọc ít nói, hơi khép kín, nhưng rất khéo trong cách xử sự . Khi bố mẹ ngỏ ý muốn hỏi Ngọc cho chàng Huy đã gật đầu chấp nhận không mấy may suy nghĩ . Người ta khi lớn lên một là đi tu hai là lập gia đình . O? Ngọc là tất cả những gì toàn mỹ để làm một người vợ đảm, một người mẹ tốt . Đi bên Ngọc Huy hiểu rõ hơn cái câu ca dao "giàu vì bạn, sang vì vợ " . Vậy thì có cần lắm không những câu yêu đương lãng mạn, những hẹn hò cuồng quýt, những đam mê nồng nàn ? Tình yêu như thế có lẽ chỉ có trong thơ văn hoặc chỉ có ở những cô cậu học trò mới lớn . Huy tự bảo mình đã qua rồi cái thời mộng mơ vớ vẩn đó . Huy tự bảo mình thật may mắn vì Ngọc chín chắn và thực tế để mình không phải trải qua những giận dỗi hờn ghen của một người tình trẻ con .

An Thy chợt lên tiếng phá tan bầu không khí thinh lặng:

- Thầy này, em nghe người ta nói con gái nên lấy người yêu mình hơn là người mình yêu . Thầy nghĩ có đúng không ?

Huy nheo mắt chọc cô bé :

- Tôi dạy môn kinh tế học chứ không phải tâm lý học cô bé ạ . Nhưng sao không lấy người yêu mình và mình yêu cho đơn giản ?

An Thy nhìn thẳng vào mắt Huy hạ giọng:

- Không phải ai cũng có cái điểm phúc lấy được người mình yêu và cũng yêu mình như thầy đâu . Bây giờ thì em biết chắc chắn rằng mình sẽ chẳng bao giờ có cái may mắn đó . Thầy biết em nghĩ gì không, em nghĩ nếu mình đã không lấy được người mình yêu thì lấy bất cứ người nào khác cũng chỉ là những kẻ xa lạ, yêu mình hay không, không cần thiết .

Nói rồi An Thy đứng dậy, đưa hai tay phủi lại quần áo rồi quay qua nhìn Huy cười thật tươi:

- Thôi đến giờ em phải đi vào phòng thi rồi . Em chúc thầy cô trăm năm hạnh phúc thầy nhé .

Trước khi Huy có thể có một phản ứng nào An Thy đã chân sáo chạy biến mất đằng sau những hàng cây trong sân trường . Huy nhìn theo bóng An Thy, thở dài băng quơ . An Thy có ý gì khi nói với chàng những câu như vậy ? Từ trước đến giờ chưa có người con gái nào đem lại cho Huy nhiều thắc mắc như An Thy . Một người con gái rộn ràng như những giọt nắng mùa hạ, tươi mát như những hạt mưa mùa xuân, thay đổi như chiếc lá thu và tinh nguyên như cánh tuyết đông . Một cô bé thuộc thơ Đinh Hùng và thích Ralph Emerson Waldo . An Thy chắc không ngờ được rằng mình đã là một hòn sỏi vừa làm gợn lên những vòng sóng lan ra trên mặt hồ phẳng lặng . Một ngày thật gần Huy sẽ già từ nơi chốn này . Không làm sao không nhớ những gì An Thy đã nói hôm nay, không làm sao không nhớ đôi mắt hình như vừa vương lại một nỗi buồn . Nhưng An Thy còn nhỏ quá, mười bảy tuổi cô bé có biết mình nói gì, nghĩ gì, muốn gì hay không, hồi cô bé của một năm học nhiệm màu ...

**

Buổi thuyết trình đã đi vào phần kết thúc . Mark, người đứng đầu trong nhóm bốn người của Huy đang nói vài lời kết luận . Huy đưa mắt nhìn đoàn

cử tọa cả ngàn người trước mặt, thở ra nhẹ nhõm, chàng quyết định không đi dự bữa tiệc chiêu đãi ban tổ chức dành cho những thuyết trình viên tối nay, một mình đi loanh quanh phố kiếm mua một vài món quà lưu niệm cho Ti, cô con gái mười bốn tuổi của chàng, rồi về khách sạn sửa soạn cho chuyến bay ngày mai . Đạo gần đây những buổi liên hoan ồn ào, náo nhiệt không còn gây hứng thú cho Huy nữa . "Không lẽ mình đã già rồi sao ? " . Chàng cười vu vơ khi nghĩ đến lời "an ủi" của Ti hôm nào:

- Bố chưa có già đâu, bé còn chưa thấy bố có sợi tóc bạc nào mà . Bố mới chỉ "over the hill" một chút xíu thôi .

Ừ, qua bốn mươi tuổi là đã bắt đầu trên con đường đi xuống của con dốc đời, đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đã có những phút giây ngồi nghĩ lại đoạn đường đã qua . Một chút tiếc nuối những gì mình đã để vụt mất . Một chút ngậm ngùi vì những đổ vỡ mình đã gây ra . Biết nâng niu quý trọng hơn những gì mình đang có trong tay . Vì vậy mà mỗi lần nhận lời mời đi thuyết trình ở xa Huy đều tránh không đi vào những ngày cuối tuần . Huy muốn dành những ngày nghỉ trọn vẹn cho Ti . Con bé ở với mẹ nhưng lúc nào cũng tận dụng bố đến mức tối đa . Làm tài xế đưa đi học những ngày "con lơ ngù quên" trễ chuyển xe bus trường, hay đưa đến nhà bạn bè . Làm người ... sai vặt cho cả đội bóng chuyền của Ti . Làm nhà băng mỗi lần Ti đi shopping . Huy thường giả vờ nhăn nhó cự nự. Ti rằng :

- Chỉ khi nào bé cần gì bé mới nhớ đến bố thôi .

Để thấy con bé nghiêm nghị trả lời:

- Yep, bé cần bố cả đời đó bố biết không ?

Rồi nghe niềm thương yêu dâng tràn cả tâm hồn . Hình như Huy đã đọc được ở đâu đó câu " Khi mình có con là lúc mình hiểu được cái ý nghĩa xác thực của tình yêu " .

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên kéo Huy về với hiện tại . Huy mỉm cười cúi

chào thính giả rồi đứng lên thu dọn những giấy tờ trên bàn . Bỗng một giọng nói con gái thật nhẹ vang lên :

- Thưa thầy, em tên là An Thy . Em có thể làm phiên thầy một tí không ạ .

Huy giật mình ngẩng lên, suýt chút nữa chạm tay làm đổ ly cafe trên bàn .

Trước mặt chàng là một người đàn bà trẻ, lịch sự trong bộ âu phục hợp thời trang và nụ cười hóm hỉnh trên môi . Huy tưởng chừng như mình vừa quay ngược lại thời gian nơi giảng đường cũ. Khuôn mặt "nhí " ngày xưa chỉ hơi già dặn rắn rỏi thêm một tí , nhưng nụ cười ranh mãnh và ánh mắt tinh nghịch thì vẫn nguyên vẹn như trước . Sự kinh ngạc và nỗi vui mừng làm Huy thốt lên một câu hơi thừa thãi :

- Trời ơi ! An Thy ! Em là An Thy đó sao ?

An Thy nháy mắt:

- Ngoại trừ một vài nếp nhăn trên mặt, một vài sợi tóc bạc trên đầu còn thì em vẫn còn là An Thy . Thầy có muốn coi bằng lái xe của em không ?

Huy cười rộn rã:

- À, đúng là An Thy rồi . Chỉ có An Thy mới có lối nói chuyện đặc biệt như vậy thôi . Đã gần hai mươi năm rồi mà em vẫn chẳng có gì đổi khác . Em làm gì ở đây vậy ?

- Không đổi khác mà phải nhận ra em bằng giọng nói hớ thầy ? Em đi dự seminars . Không ngờ lại gặp thầy ở đây . Hồi nãy ngồi dưới kia nghe thầy nói tí nữa thì em đã giơ tay lên hỏi câu hỏi như ngày xưa rồi .

Huy đang định trả lời thì Mark đã khoác tay ra hiệu cho mọi người vào phòng họp bên trong . An Thy nói :

- Thầy đi họp với họ đi . Một chút nữa nói chuyện cũng được .

Huy gật đầu vội vã:

- Dưới lobby có cái nhà hàng, em đợi tôi ở đó được không ? Nhanh lắm, chỉ khoảng mười phút thôi, nhé ?

- Vâng, thầy đừng lo, em sẽ xuống đó xí bàn trước .

Huy quay đi với nụ cười rộn rã trên môi chợt nhận ra mình đã nhớ lối nói chuyện nghịch ngợm ấy nhiều hơn là mình nghĩ ...

Nhà hàng vắng tênh vì không phải là giờ ăn . Người bồi bàn uể oải đứng xếp những cái khăn ăn chuẩn bị cho bữa tối . Huy cố tình đứng ở cửa lâu hơn một chút, quan sát An Thy . Cũng cái dáng ngồi lơ đãng, nghiêng đầu ngắm những người qua lại ngoài đường phố, lâu lâu lại nhếch miệng cười . Đã bao nhiêu năm qua rồi, sao em vẫn còn giữ cái vẻ hồn nhiên như ngày tháng cũ của khuôn viên đại học xưa ? Trong những năm qua đã nhiều lần Huy tự hỏi không biết ở đâu đó An Thy có bình yên hạnh phúc . An Thy chợt quay đầu ra nhìn về phía chàng, cô bé nhoén miệng cười đưa tay ra vẫy .

Huy ngồi xuống trước mặt An Thy :

- Xin lỗi An Thy nhé, cái ông Mark hồi nào đến giờ vốn hay dông dài .

- Không sao đâu thầy, con gái cổ càng cao càng đẹp mà .

Huy đưa tay ra hiệu cho người bồi bàn, gọi một ly cafe cho mình rồi đưa mắt nhìn An Thy dò hỏi . Cô bé lắc đầu chỉ vào ly nước vẫn còn một nửa trước mặt . Huy háo hức :

- Gặp lại An Thy tôi mừng quá . Thời gian trôi qua nhanh thật . Mới đó mà đã mười chín năm rồi . An Thy còn nhớ đến ngôi trường xưa không ?

An Thy cười:

- Xời, ngôi trường chỉ là mấy cái buildings cũ kỹ, già nua, đi đâu em chả thấy . Nhớ làm gì cho một hờ thầy ? Em chỉ nhớ thầy thôi .

Huy lắc đầu bối rối:

- Cô này chẳng có đổi khác gì ... Nhưng mà này, tôi bây giờ đâu còn là thầy của em nữa, đừng kêu bằng thầy nữa được không ? Làm tôi có cảm tưởng mình đã một trăm tuổi .

- Đâu có được, thầy không nghe người ta nói "nhất tự vi sư, bán tự vi sư" sao

? Dạy một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy . Huống hồ thầy đã dạy em cả ...tỷ chữ . Vả lại thầy đừng lo là mình già, thầy ... già rồi .

An Thy nháy mắt trêu chọc sau câu nói . Huy cười xòa:

- Em nói em có tóc bạc chứ tôi chưa có đâu đó nghe cô . Kể cho tôi nghe dạo này em làm gì ? Ở đâu ? Tại sao lại thích đi dự những buổi thuyết trình về kinh tế không liên quan gì đến ngành của em như vậy ? Hay là sau khi tôi rời trường em chuyển ngành ?

An Thy dẫu môi:

- Em đâu có chuyển ngành, mắt công phải ganh đua với thầy . Thỉnh thoảng em ghi tên đi dự những buổi thuyết trình về kinh tế để cãi nhau với mấy ông kinh tế gia về cái chính sách kinh tế hóa thị trường thế giới đó mà .

- Tại sao phải cãi ?

- Tại vì em không phải là công dân Ấn độ . Cũng chỉ vì cái chính sách kinh tế hóa đó mà bao nhiêu việc mấy ông CEO đưa qua Ấn độ hết, lấy lý do là dân công rẻ mang lại lợi ích cho nền kinh tế nhưng thực ra để cái bonus check của mấy ông được nhiều chứ kỹ sư ở đây thì bị sa thải hàng loạt . Thầy biết không, riết rồi ở đất nước này không còn ai phát minh hay chế biến cái gì nữa, cũng nhờ cái lý thuyết "Free Trade" ...

Huy bật cười khi thấy cô bé làm một hơi dài . Chàng có thể hình dung ra cái hình ảnh An Thy hùng hồn chống đối chính sách ngoại thương tự do . Chàng nói :

- Cũng may mà em thương tình tôi nên không giơ tay lên hỏi câu hỏi lúc nãy . Tôi nghĩ tôi cãi không lại em đâu . Mà ông xã đâu mà đi có một mình thôi ?

- Ông xã ... của ai hở thầy ?

Huy đưa mắt nhìn xuống cái nhẫn cưới trên tay An Thy cười không trả lời .

An Thy đưa bàn tay mình lên ngắm nghía:

- Thầy nhìn cái nhẫn nên kết luận là em có gia đình hở ? Nhờ em thấy thiên

hạ có nhẫn đeo em cũng mua một cái đeo cho có với người ta thì sao ? Còn thầy ? Nhẫn của thầy đâu mà em không thấy thầy đeo ?

À, thì ra cũng lại cái lỗi nói như cua . Huy nhại lại:

- Tôi để nhẫn ở nhà để người ta tưởng mình chưa có gia đình ...

Họ ngồi bên nhau như thế giữa những tiếng cười, giữa những câu chuyện quá khứ hiện tại, cho đến khi thành phố lên đèn . Đã lâu, lâu lắm rồi Huy mới có một buổi tối thật vui vẻ và thoải mái đến như vậy . Dư âm của câu chuyện và nụ cười của An Thy như quyện vào với ánh sáng lung linh tỏa ra từ ngọn đèn cầy trên bàn làm Huy ngẩn người . Trong một thoáng cổ trắn tĩnh lại lòng mình bằng ý nghĩ diều cợt " mình đã bốn mươi lăm tuổi rồi chứ đâu còn là cậu bé mười lăm ... cô bé mà nhìn thấy cái bối rối của ông thầy cũ chắc lại được một mẻ cười ngả nghiêng ... " .

**

Lần đầu tiên đọc được cái tên họ của An Thy trên tấm danh thiếp Huy đã ngạc nhiên:

- Chồng em người ngoại quốc hở ?

An Thy thản nhiên:

- Đâu có, chồng em sinh đẻ ở đây mà . Em mới là người ngoại quốc .

Huy lắc đầu:

- Sợ em luôn, lúc nào cũng đùa giỡn được vậy ? Tôi chỉ không ngờ An Thy lập gia đình với một người ngoại quốc vì An Thy vẫn còn Việt nam ghê lắm .

An Thy cười buồn:

- Em lập gia đình với Greg vì em nghĩ rằng nếu không lấy được người mình yêu thì lấy ai khác cũng đều là xa lạ . Người ngoại quốc hay người Việt nam cũng đâu có gì quan trọng . Trên đời cũng có biết bao nhiêu người đàn bà lấy người mà mình không yêu . Rồi cũng sinh con đẻ cái, cũng chu toàn bổn

phận của một người vợ, một người mẹ cho đến ngày răng long tóc bạc đó thôi . Em tưởng mình cũng làm được như họ ...

An Thy thở dài nhẹ nhẹ nhìn Huy tiếp:

- Nhưng thầy nói đúng, em vẫn còn nhiều bản chất Việt nam trong người lắm, thế nên hôn nhân của em mới đổ vỡ . Em lấy một Gregory Jones của New York mà em đòi một tình yêu cao thượng như Dũng và Loan của Nhật Linh . Em lập gia đình với một người không cùng tiếng nói mà tối ngày em cứ ngêu ngao tiếng mẹ đẻ chẳng trách Greg chán không muốn ở nhà .

Người ta bảo ở đất nước này cứ bốn cặp lấy nhau là hết hai cặp bỏ nhau .

Không ngờ thầy và em đều ở trong thống kê đó .

Huy gật đầu buồn bã . Đám cưới xong Huy và Ngọc cũng như gia đình hai bên đều muốn hai người có con ngay . Ngọc bị xẩy thai hai lần liên tiếp cho nên đến khi sinh ra được bé Ti, ca? Huy lẫn Ngọc đều vô cùng mừng rỡ .

Bản năng làm cha, làm mẹ đã khiến hai vợ chồng dành hết thời gian cho Ti, đến quên cả bổn phận làm vợ, làm chồng . Người ta vẫn nói đứa con là sợi giây liên kết giữa cha và mẹ nhưng trong trường hợp của Huy và Ngọc thì trái lại, khi Ti lớn cũng là lúc họ nhận ra rằng mình đã không còn có thể sống bên nhau . Huy biết trong việc đổ vỡ một phần lớn là lỗi của mình . Vì Huy chưa bao giờ xác nhận được mình có yêu Ngọc hay không . Một cuộc hôn nhân mà tình yêu không phải là nền tảng thì thật khó để hy sinh cho nhau suốt đời . Quyết định xa nhau là quyết định chung của cả hai người . Huy vẫn nghĩ mình đã làm đúng, thà là sống xa nhau để khi gặp nhau vẫn còn đối xử với nhau hòa nhã còn hơn cứ cố chịu đựng lẫn nhau trong một cuộc hôn nhân không còn hạnh phúc . Hai người cùng đồng ý là phải đặt quyền lợi của Ti trên hết nên mua nhà ở gần nhau đi? Ti có thể chạy qua chạy lại giữa bố và mẹ . Thời gian đầu khi trở lại cuộc sống "độc thân" Huy cũng hơi buồn và hụt hẫng vì Ngọc được chính thức giữ con . Nhưng lâu dần

rồi cũng quen .

Cuộc hội ngộ hầu như định mệnh của hơn một năm trước đã mở đầu cho những thay đổi trong đời sống của Huy . Những điều thay đổi thật cần thiết như những hạt mưa rào bất ngờ tưới xuống mảnh đất tưởng sẽ muôn đời cằn khô . Để rồi cái khoảng trống trong lòng bỗng nhiên được lấp đầy và cuộc sống bỗng tràn ngập muôn vàn màu sắc . Buổi sáng thức giấc, nghe trong lòng một sự chờ đợi, một nỗi nhớ thương . Buổi tối đi ngủ, hình ảnh cuối cùng là nụ cười nghịch ngợm trên khuôn mặt bướng bình . Đó có phải chỉ là một nỗi đam mê, hay chính là tình yêu ta đã nửa đời tìm kiếm ? Hơn một nửa đời người rồi mới biết được cái chìa khóa hạnh phúc đã nằm trong tay cô bé học trò của hai mươi năm trước .. Ừ, đã bao nhiêu năm phí phạm loanh quanh trong cái vòng tròn rồi mới tìm về được cái khởi điểm của mình . Có lẽ chưa muộn đâu phải không em ?

Thành phố An Thy cư ngụ là một thành phố nhỏ, hiền hòa và khá xa nơi Huy sống . Khoảng đường hơn một ngàn dặm đi, hơn một ngàn dặm về và những chuyến bay đêm giờ đây đã là một phần trong thời khóa biểu của Huy . Họ tìm đến nhau thân quen như khoảng thời gian gần hai mươi năm qua chưa từng hiện hữu . Nhưng phải mấy tháng cùng những nhắc nhở thường xuyên An Thy mới tập bỏ được chữ "thầy" . Cô bé bướng bình:

- Anh hay thầy cũng chỉ là tiếng xưng hô thôi mà !
- Tiếng xưng hô cũng quan trọng lắm chứ bé . Người ta nói "em yêu anh" chứ ai lại nói "em yêu thầy", nghe nó làm sao ấy .

An Thy lụng bụng:

- Em đâu có thấy làm sao đâu, em đã nói như vậy trong đầu cả mấy chục năm nay rồi, nghe quen thuộc ghê lắm, có chết thằng tây nào đâu chứ .
- Mỗi lần nghe một câu trả lời ngang xương như vậy và so sánh với những suy nghĩ của An Thy Huy lại lắc đầu khó hiểu . Những nghịch lý của cô bé

không hề giảm theo thời gian cách biệt mà càng ngày càng hiển hiện rõ rệt hơn . An Thy sẵn sàng nằm trong lòng Huy vẽ vời chuyện tương lai, đi du lịch ở tây, ở tàu bất cứ lúc nào nhưng lại rụt về rất lẹ mỗi lần Huy nhắc đến chuyện giới thiệu An Thy với Ti . Chàng thường dỗ dành:

- Nó ngoan lắm em ạ . Ngoan như bố nó vậy đó . Thấy cô An Thy chắc chắn sẽ mê liền tù tì . Đâu có gì đâu mà em phải lo . Vả lại Ti là con gái anh mà, có phải là mẹ anh đâu mà em sợ dữ vậy hử An Thy ?

An Thy chỉ cười không trả lời . Mãi đến hôm nay An Thy mới bằng lòng qua bên chàng để gặp Ti . Huy chọn căn nhà chàng có phần hùn ngay bờ biển làm địa điểm gặp gỡ nhằm tạo sự thân mật giữa hai người con gái mà chàng thương yêu nhất . An Thy đến từ hôm qua . Chiều nay sau buổi học Huy sẽ đón Ti về với chàng hai ngày cuối tuần . Huy huýt sáo một bản nhạc quen thuộc, nhìn ra bãi biển lặng sóng trước mặt, gió biển lồng lộng những thương yêu độ lượng ... Bình yên, rồi sẽ bình yên phải không hỡi em yêu dấu ?

**

Huy lặng lẽ ngắm An Thy và con gái mình đang chăm chú đọc những tấm thực đơn trước mặt . An Thy nháy mắt với Huy đằng sau tờ giấy , còn Ti cúi xuống bàn vừa đọc mà những ngón tay vừa nghịch tờ menu. Huy thở dài thật khẽ . Thái độ của Ti từ hôm qua đến giờ đã làm chàng ngạc nhiên không ít . Chiều hôm qua An Thy từ chối đi đón Ti với Huy, nàng nói:

- Anh đi đón cháu một mình đi . Em muốn ở nhà sửa soạn bữa ăn chiều cho hai bố con - An Thy cười - Vả lại anh cũng cần có những giây phút riêng tư với Ti để chuẩn bị tinh thần cho con bé trước khi gặp ngáo ộp chứ .

- Chỉ nói vậy . Thứ nhất em không phải là con ngáo ộp, em chỉ có dữ với riêng anh thôi bé ạ , chứ với mọi người em hiền khô . Thứ hai, anh biết tính con gái anh mà . Ti cởi mở và hòa hợp với mọi người trong mọi hoàn cảnh .

Ngồi trên xe suốt đoạn đường dài từ trường ra đến biển Ti im lặng hơn mọi ngày, mắt nhìn thẳng ra đường . Huy gọi chuyện:

- Cô An Thy đến từ chiều hôm qua . Cô đang ở nhà sửa soạn bữa ăn tối chào mừng con đó .

- Nhà của mình mà sao cô phải chào mừng con ?

- Lần đầu tiên gặp con mà, phải đặc biệt chứ . Cô hỏi bố con thích ăn món gì để cô nấu .

Ti nhún vai :

- Con thấy không cần thiết .

Huy cau mặt:

- Tại sao con nói kỳ vậy ?

Ti im lặng không trả lời, mãi một lúc sau con bé mới hỏi:

- Tại sao bố lại muốn con gặp cô An Thy ? Hồi xưa bố quen với Dana rồi Terry bố đâu có trịnh trọng như vậy ? Con vô tình gặp bố đi shopping với họ con mới biết thôi .

Huy gật đầu:

- Con nói đúng . Hồi xưa bố không đưa Dana hay Terry về nhà giới thiệu với con vì họ chỉ là những người bạn . Không phải bạn nào bố cũng muốn giới thiệu với con gái mình . Cô An Thy thì khác, cô quan trọng hơn là một người bạn . Bố mong con sẽ bỏ thời giờ ra để tìm hiểu thêm về Cô . Bố tin chắc rằng con sẽ rất thích cô . Cô An Thy vui vẻ và trẻ trung như tụi con vậy . Cô nói với bố ngày mai đưa hai cô cháu đi shopping đó .

Ti không nói gì sau đó, mãi đến lúc xe quẹo vô sân con bé vừa gỡ giày an toàn vừa nói :

- Con không có nói với mẹ con đi gặp bạn gái của bố hôm nay . Con không muốn bố kể cho mẹ nghe .

Nói xong con bé mở cửa xe đi xuống không đợi câu trả lời . Huy nhìn theo

con, hơi sững sờ, không ngờ Ti lại có ý nghĩ Ngọc sẽ buồn . Đã từ lâu Huy tưởng hoàn cảnh của mình không ảnh hưởng gì đến con cho lắm . Ti bình thản với cuộc sống ly biệt của bố mẹ., đôi khi đến độ thờ ơ . Huy nghĩ có lẽ vì bạn bè chung quanh cũng nằm trong hoàn cảnh bố mẹ li dị nên Ti không cảm thấy lẻ loi . Mà thật ra Ti cũng chẳng mất mát gì nếu không muốn nói là có lợi . Ti có hai căn phòng và ...hai đường giây điện thoại, một điều rất quan trọng với một cô bé ở tuổi teenager, một ở nhà bố, một ở nhà mẹ . Ngày sinh nhật Ti được bố mẹ dẫn đi ăn và có hai gói quà . Ngày của Mẹ. Huy dẫn Ti đi mua quà cho Ngọc . Ngày của Cha Ngọc giúp Ti lựa quà cho Huy . Mỗi dịp lễ lạ hay sinh hoạt gì ở trường ca? Huy lẫn Ngọc đều đi dự với Ti . Một trong những lo ngại lớn nhất của Huy khi chia tay với Ngọc là vấn đề dạy dỗ Ti . Huy chỉ sợ bố nói gà mẹ nói vịt và con không thèm nghe ai hết cho tiện . Hay Ti lợi dụng sự nhân nhượng của cả bố lẫn mẹ để qua mặt cả hai người . Nhưng trái lại Ti vẫn ngoan ngoãn, học giỏi và vâng lời . Một đôi lần Ti gặp Huy đi chung với những người bạn gái chung hăng, những người không phải là Ngọc, Ti cũng vẫn thản nhiên chào hỏi không một chút gì thắc mắc . Có khi còn tự nhiên bình phẩm trêu ghẹo:

- Bố nói Terry đừng có đeo đôi bông tai đó . Cái đó chỉ hợp với con nít như con thôi . Hay nói cô ta cho con đi .

- Dana có cái bóp đẹp quá, có phải bố mua không ? Tại sao bố không mua cho bé một cái ?

Vậy tại sao hôm nay Ti lại có thái độ kỳ lạ như thế với An Thy ?

Suốt bữa ăn tối An Thy hỏi câu nào thì Ti trả lời câu đó . Không tỏ vẻ quá khó chịu nhưng cũng chẳng có gì là thân mật . Ăn cơm xong Ti gọi điện thoại nói chuyện với bạn, cố tình tránh không cho An Thy gọi chuyện . Nói điện thoại xong con bé ôm chăn gối ra ngoài phòng khách bật TiVi lên coi một cách thật chăm chú một chương trình chiếu lại, rồi nói như đuổi khéo:

- Good night Bố ! Good night cô An Thy !

An Thy cười nháy mắt với Huy như thầm nói :

- Con bé muốn canh chừng cho chắc ăn rằng Bố ở phòng Bố và cô An Thy ở phòng cô An Thy .

Buổi sáng thứ bảy Ti kéo cô bạn cùng trường về chơi, hai đứa ra biển phơi nắng cả ngày . Huy chỉ còn biết nhìn An Thy thờ dài . An Thy cười an ủi:

- Không sao đâu anh . Để từ từ cho Ti quen với sự có mặt của em . Tình cảm không thể gượng ép được đâu .

Người bồi bàn đến viết những món ăn mọi người gọi, rồi khen cái áo Ti mặc đẹp trước khi bỏ đi . Huy nháy mắt với Ti:

- Anh chàng bồi bàn này khéo mọi tiền tips của bố quá .

Ti cười chum chim:

- Không phải anh ta khéo mà là Ti đẹp .

An Thy cười theo:

- Ti mặc áo này xinh thật đấy . Hôm nọ cô thấy họ bày bán ở? Banana Republic cô không để ý cho lắm nhưng hôm nay thấy Ti mặc mới hiểu tại sao họ bán chạy .

Ti chỉ cười, không trả lời . Không khí lại rơi vào im lặng . Huy thấy vậy phải nói về việc làm của chàng, việc trường lớp để khoả lấp . Đồ ăn đem ra, An Thy với tay lấy một miếng bánh mì để vào đĩa của mình . Ti bỗng nhìn chăm chăm vào cổ tay An Thy, con bé hỏi như buộc tội:

- Cái vòng của cô là bố mua cho cô phải không ?

Huy sửa:

- Bố mua tặng cô chứ không phải mua cho cô . Đúng rồi, cái vòng hôm nọ bố hỏi ý kiến bé đó .

Ti xuôi xì nói lí nhí :

- Con tưởng bố mua cho mẹ vì sắp sinh nhật mẹ rồi .

Huy cau mày, đang định nói lâu nay bố chỉ chờ con đi mua quà sinh nhật cho mẹ thôi chứ bố đâu có mua, nhưng An Thy đã nhanh miệng:

- Thì ra là có sự cố vấn của Ti nên cô mới có được chiếc vòng đẹp như vậy .
Cô cảm ơn Ti nhé .

Ti lụng bụng:

- Không có chi cô .

Rồi cả hai lại im lặng . Huy nuốt vội miếng đồ ăn trong miệng gọi:

- Bé này !

- Da.

- Da.

Cả hai người con gái đều lên tiếng trả lời một lúc rồi nhìn nhau ngượng ngùng . Huy đọc được cái ánh mắt khó chịu của Ti, chàng thở dài nhẹ nhẹ, thầm trách mình sao không có ý tứ . Đến lúc này Huy mới nhận ra rằng mình đã gọi cả con gái và người yêu bằng danh từ "bé" . Chàng vờ như không để ý, nói luôn :

- Ti chơi bóng chuyền giỏi lắm đó An Thy . Là captain của đội bóng chuyền trong trường đó . Cô An Thy hồi còn đi học cũng chơi bóng chuyền như con đây .

An Thy gật nhẹ :

- Nhưng cô lùn chứ không cao được như Ti nên chơi không giỏi như Ti đâu .
Ti cao ghê . Con gái có dáng cao mặc quần áo lúc nào cũng đẹp .

Huy ngắt lời:

- Con gái Việt nam cao quá cũng khó lấy chồng đó .

Ti lắc đầu:

- Con không lấy chồng đâu . Lấy làm gì ? Bây giờ đâu có ai sống với nhau suốt đời đâu .

Hình như bữa ăn vừa đi từ không thành công đến thật tệ . Huy nhìn Ti buồn

bã, con bé cúi xuống nhìn vào đĩa đồ ăn tránh tia nhìn của bố . Một lúc sau Ti quay qua An Thy hỏi :

- Cô có con không ?

An Thy buồn buồn:

- Không Ti ạ, cô không có cái điểm phúc đó .

- Bởi thế nên cô không hiểu được tình cảm và sự hy sinh của một người mẹ dành cho con mình đâu .

Đến lúc này thì Huy chịu hết nổi, chàng cao giọng:

- Ti !

An Thy khoác tay ngăn không cho Huy nói tiếp rồi nắm nhẹ bàn tay Ti đang để trên bàn, nhìn chăm chú vào mắt con bé nhẹ nhàng:

- Ti nói đúng, cô không có cái điểm phúc làm mẹ nên có thể cô không hiểu hết nỗi lòng của một người mẹ nhưng cô có cái may mắn làm con nên cô hiểu được tình thương của một người con ghê lắm Ti ạ .

Buổi sáng thức dậy, Huy vươn vai lười biếng, niềm vui lâng lâng của đêm hôm trước vẫn còn trọn vẹn trong trí . Cuối bữa ăn tình hình có vẻ bớt căng thẳng hơn . Ti từ từ dịu dàng lại và cười đùa với An Thy mặc dầu vẫn còn một chút ngượng ngập . Về đến nhà Ti vào thẳng trong phòng than mệt vì cả ngày tắm biển . Huy rủ An Thy ra bờ biển đi dạo .

Bãi biển về đêm vắng lặng, vành trăng treo nghiêng xà xuống lưng chừng mặt biển . Hai người bước những bước chân trần trên cát, thông thả, êm đềm . Huy bóp nhẹ bàn tay An Thy đang nắm ngoan ngoãn trong tay mình, thấy lòng rộn lên những cảm giác khó tả, phải chăng đó là cái người ta gọi là hạnh phúc ? Đơn giản như khuôn mặt của người con gái với khoảng cách thật gần . Nhẹ nhàng như những đợt sóng biển về đêm . Huy cúi xuống thì thầm:

- Biển về đêm đẹp quá phải không em ?

An Thy cười băng quơ:

- Vâng, biển chẳng bao giờ ngủ .

- Bờ biển này năm nào anh cũng đến vài lần nhưng anh chưa bao giờ có dịp đi dạo vào ban đêm như thế này . Ngay cả tiếng sóng cũng khác với ban ngày, nghe tựa như một dàn nhạc cổ điển lúc hài hòa lúc hùng vĩ .

An Thy nhìn những đợt sóng vỗ đùa vào bờ, vỗ lao xao ngay dưới bàn chân mình, nhỏ giọng:

- Anh có nghĩ cuộc đời cũng có những người giống như sóng biển không ? Sinh ra để đuổi theo nhau, có cố gắng cách mấy cũng chẳng bao giờ với bắt được ...

Huy chợt dừng chân bước, chàng quay qua An Thy dò hỏi:

- Tại sao em lại hỏi anh như vậy ? Có phải những câu nói của Ti làm em buồn không ? Đừng nghĩ ngợi vớ vẩn nha An Thy . Ti nó còn nhỏ nó nói vậy nhưng không nghĩ gì đâu, em đừng giận nó .

An Thy lắc đầu:

- Em đời nào giận Ti được . Em thương Ti như anh thương Ti vậy .

Huy lấy tay nâng nhẹ mặt An Thy gọi:

- An Thy, nghe anh nói đây . Anh không biết sự may mắn nào đã run rủi cho anh gặp lại được em . Anh vẫn hằng cảm ơn cái cơ may đó . Hơn một năm qua những gút thắt, những câu hỏi của đoạn đời trước đã dần dần được tháo gỡ, được rõ ràng trong anh . Những lỗi lầm trong quá khứ cũng là những bài học cho tương lai . Anh không dám quả quyết rằng mình sẽ không bao giờ làm cho em buồn . Nhưng anh muốn em nhớ một điều . Giữa những điều không xác thực, những hư ảo của cuộc sống, chỉ có một điều anh biết chắc chắn nhất . Đó là anh yêu em . Và anh biết cái cơ hội để kiếm được một người mình có thể có được một cảm giác đặc biệt như thế không phải là dễ dàng, cho dù mình có trải qua bao nhiêu kiếp người .

An Thy dụi đầu vào ngực Huy, nhại lại câu nói của chàng hôm nào với một cái giọng sưng nước:

- Anh là thầy dạy kinh tế học chứ đâu phải tâm lý học đâu . Tại sao tán gái ngọt như vậy hở ?

Huy đặt một nụ hôn lên cái trán bướng, thì thầm:

- Anh không biết tán gái đâu bé ạ . Đó là những lời từ tâm duy nhất cho cô học trò với cái tên An Thy thôi .

Huy bước thật khẽ ra nhà bếp, không muốn gây nhiều tiếng động sợ làm Ti thức giấc . Chắc có lẽ An Thy đã đi chạy bộ rồi . Chàng chợt nảy ra ý định làm ngạc nhiên hai cô cháu bằng một bữa ăn sáng do chính chàng làm . Mắt Huy chợt dừng lại ở một cái phong bì màu trắng để bên cạnh cái máy làm coffee . Chiếc phong bì để tên Huy với nét chữ mềm mại quen thuộc của An Thy . Huy ngạc nhiên cầm chiếc phong bì ra ngoài phòng khách:

Huy thương yêu,

Có lẽ đây là bức thư khó khăn nhất mà em phải viết từ xưa đến giờ . Cuối cùng thì em cũng phải quyết định điều mà không thể quyết định . Em trở về sớm hơn dự định và em không muốn Huy đi tìm em . Có những lúc mình phải lựa chọn điều mà mình không hề muốn . Em đi vì không muốn chen vào giữa anh và Ti . Cái tình cảm giữa một người cha và con gái nó đặc biệt và thiêng liêng vô cùng Huy biết không ? Ti đang ở lứa tuổi có nhiều thay đổi cả về thể xác cũng như tâm lý, cô bé không cần sự xuất hiện của em làm xáo trộn thêm đời sống của cô bé . Em biết Huy đã bị bất ngờ trước những phản ứng của Ti trong những ngày qua nhưng em thì chẳng ngạc nhiên tí nào . Em đã linh cảm được điều đó vì vậy em cứ chân chừ mãi không muốn anh giới thiệu em với Ti . Em không buồn hay giận Ti đâu bởi vì em cũng là con gái . Em hiểu và thương Ti ghê lắm . Ti ngoan ngoãn và rất thương bố mẹ . Nhưng hiếm có đứa con gái nào chấp nhận được sự có mặt của một

người đàn bà khác không phải là mẹ mình trong cuộc sống của bố mình lắm Huy ạ .

Em sẽ nhớ mãi những lời chia xẻ của Huy đêm qua . Những câu nói đó sẽ mãi mãi theo em . Cám ơn anh . Huy biết không, hồi xưa sau mỗi lần cãi nhau với Greg em thường đắm chìm trong cái sự cô độc đến tội nghiệp của mình và tự trách mình tại sao hồi đó không nói với Huy là em yêu Huy . Có thể? Huy sẽ từ chối tình yêu của một con bé mười bảy tuổi nhưng cũng có thể em đã có một cuộc tình thật đẹp . Và như thế cho dù cuộc sống có đầy đưa thế nào thì em cũng có những kỷ niệm ngọt ngào để làm chôn dung thân mỗi lần cơn bão đời thổi tới . Bây giờ thì em đã toại nguyện . Hơn một năm qua mình đã có với nhau thật nhiều kỷ niệm đẹp phải không Huy ? Kỷ niệm dù buồn hay vui cũng đáng được trân trọng nâng niu vì nó chỉ đến một lần trong đời huống hồ những gì em đã có với Huy là những kỷ niệm tuyệt vời . Đừng giận em Huy nhé . Cuộc đời cũng giống như một dòng sông với thật nhiều ngã rẽ bất ngờ . Những ngã rẽ chia đời mình ra trăm ngàn thương nhớ . Đâu có bao nhiêu nhánh sông có cái may mắn cùng chảy ra biển bình yên hơn? Huy ?

Chắc có lẽ em sẽ đi xa một thời gian Huy ạ . Huy có tin vào định mệnh không Huy ? Từ ngày gặp lại Huy em bỗng tin vào những cái mơ hồ như thế . Biết đâu năm năm, mười năm nữa, sau một buổi thuyết trình Huy lại nghe thấy một giọng nói nhào nhẹt bên tai :

- Thừa thầy, em tên là An Thy . Em có thể làm phiên thầy một tí không ạ . Lúc đó nếu Huy vẫn còn là của riêng Huy thì ... Ừ, biết đâu được Huy nhỉ ? Hãy luôn bình an Huy nhé . Cho em gửi một nụ hôn cho Ti .

Con bé "té giếng" của Huy,

An Thy

Huy đã đứng ngoài balcony rất lâu sau khi đọc thư của An Thy, nhìn ra biển

. Những ngọn sóng hôm nay dường như cuồng nộ hơn hai ngày qua, trắng xóa đến bạc đầu. Sóng vỗ vào bờ, sóng trôi dạt ra biển như người đã đến rồi lại lặng lẽ ra đi . Bãi cát trước mặt thiếu đi những bước chân quen thuộc bỗng trở nên mênh mông hoang vắng lạ lùng . Có tiếng Ti gọi đằng sau lưng:

- Good morning Bố !

Huy quay lại cười buồn :

- Good morning con !

Hình như Ti nghe được một cái gì đó bất thường trong giọng nói của Huy, con bé hỏi:

- Cô An Thy đi chạy bộ chưa về hờ bố ?

Huy bước hẳn vào nhà, cầm lá thư trên tay bỏ vào cái phong bì trên bàn hạ giọng:

- Cô An Thy đi rồi con ạ .

Ti thắng thốt:

- Cô đi đâu ?

Huy thở dài:

- Bố cũng không biết .

Ti nhìn Huy ngập ngừng:

- Có phải cô An Thy giận con không bố ?

Huy nhìn con lắc đầu:

- Không, cô không giận con đâu . Cô An Thy nhờ bố hôn con hộ cho cô mà .

Ti nhìn chàng dò hỏi:

- Bố có giận con không hờ bố ?

Huy ôm choàng lấy vai của Ti, nghiêm giọng:

- Con nghe bố nói đây nè Ti . Con sẽ không bao giờ có thể làm gì cho bố giận con được cả . Cũng như sẽ không bao giờ có ngày bố bỏ quên con vì

bất cứ lý do gì . Con phải nhớ rõ điều này .

Ti ôm chặt lấy chàng, giọng con bé rung rung:

- Con xin lỗi bố . Con thương bố .

Huy đặt nhẹ trên tóc con một nụ hôn . Bỗng muốn thì thầm với An Thy một điều :

- An Thy ạ, anh cũng tin vào định mệnh . Định mệnh chính là quãng đường đời hình vòng tròn, trên đó chúng ta đã đi qua, và bắt buộc phải gặp nhau . Định mệnh đã đưa chúng ta đến với nhau, anh sẽ không để cho em rời xa anh nữa đâu .

Hoài Yên

Xin Hãy Thôi Mưa

tôi đứng giữa rừng, mưa ... vẫn là mưa ...

cuối mùa đông cây vẫn gầy trơ nhánh

theo dòng nước đất sẫm màu đen quánh

toi tả cuối cùng một chiếc lá phong ()*

(trích "Mưa Vẫn Là Mưa" - SongGiang)*

Con mưa đến từ lúc nào chẳng rõ, có thể từ đêm khuya, trong giấc ngủ, hay chỉ vừa bắt đầu từ buổi sáng sớm nay khi Nhi còn đang nằm mơ mộng trên giường . Con mưa dai dẳng theo Nhi suốt quãng đường từ nhà đến chỗ làm rồi lại rả rích cho đến giờ tan sở . Những hạt mưa rơi đều đều ngoài kiếng xe

lồng vào những tiếng động của hai cái gạt nước, kéo qua, kéo lại đôi khi như muốn át đi cả tiếng hát của người ca sĩ trong xe . Nước ở đâu mà nhiều thế, như tuôn về từ muôn phía, ào ạt, vỡ toang, không ngừng nghỉ ...

Nhi chợt rùng mình khi đẩy cánh cửa kiếng nặng chịch bước vào quán cafe quen thuộc . Không hiểu vì tiếng sét bất chợt nổi lên trên bầu trời hay vì không khí lạnh lạnh của cơn mưa . Nhi gọi cho mình một ly cafe rồi uống từng ngụm nhỏ bằng chiếc muỗng sắt xinh xắn, nghe hơi ấm tan trên đầu lưỡi nhưng đồng thời cũng cảm nhận một chút lạnh vương vấn . Không hẳn là một nỗi buồn, chỉ là một thoáng lao đao trong hồn . Cái cảm giác là lạ không tên gọi dường như luôn xuất hiện mỗi lần Nhi sắp gặp lại Tường . Nhi nhìn ra phía cửa nơi mà chỉ một chút nữa thôi Tường sẽ xuất hiện, với nụ cười nửa miệng ngạo mạn và mái tóc lấm tấm nước mưa . Nhi chợt giật mình nhận ra rằng hình như cuộc gặp gỡ nào của hai người sau một thời gian xa cách cũng đi kèm theo một cơn mưa y như cái lần gặp gỡ định mệnh của mười năm trước .

Nhi vẫn còn nhớ rõ như nó vừa mới xảy ra ngày hôm qua . Cũng vào một buổi sáng trong cơn mưa phùn, chiếc xe của Nhi đang chạy ngon tron bồng giở chùng đứng khựng lại ngay giữa ngã tư vào giờ đông đúc xe cộ nhất . Nhi tắt máy xe rồi rồ lại, chiếc chìa khóa chỉ kêu cạch một tiếng rồi im lìm . Nhi khỏ sở bước xuống xe, tránh không dám nhìn vào những chiếc xe chung quanh để khỏi bắt gặp những cái cau mặt tức giận của những người trẻ làm . Tiếng bóp kèn vang lên tứ phía . Đằng sau xe Nhi những chiếc xe đủ màu sắc đã bắt đầu hình thành một hàng dài . Giữa khung cảnh lộn xộn như thế thì khuôn mặt của một người con trai Á đông đã hiện ra như một vị cứu tinh . Tường nhanh nhẹn nhờ những người mỹ chung quanh đẩy xe Nhi vào một sân đậu xe gần đó rồi gọi xe kéo đem xe Nhi về cái garage nơi Tường làm để sửa . Khi biết được Nhi đang trên đường tới trường học Tường đã đề nghị

chợ? Nhi lên trường rồi đón Nhi về lấy xe sau khi tan học:

- Cái này gọi là full service đấy - Tường nhìn Nhi nháy mắt - Khi tan học ra Nhi sẽ có một cái xe chạy ngon lành . Bảo đảm không tốt như xe mới không lấy tiền, chịu không ?

Nhi cười:

- Sửa tốt như xe mới mà không lấy tiền mới đáng nói chứ tốt như xe mới mà lấy tiền thì có gì là lạ .

Và từ đó họ quen nhau . Tình yêu đến với Nhi như một điều đương nhiên phải xảy ra vì ơ? Tường là tất cả những gì Nhi vẫn hằng tìm kiếm ở một người tình từ khi bắt đầu biết mộng mơ . Tường lớn hơn Nhi năm tuổi, thích thơ văn, biết đàn guitar chút chút và hát hay đủ để dỗ dành Nhi khi cần thiết . Phải mà người lớn cũng có cái nhìn đơn giản như Nhi thì chắc sẽ chẳng có cái ngày Nhi ngồi một mình lặng nhìn mưa như thế này . Điều đáng buồn cho Nhi là trong số những người lớn ấy có Tường . Tường lúc nào cũng dùng sự chênh lệch học vấn giữa Nhi và anh để từ chối tình cảm của Nhi . Nếu không tình cờ đọc được những dòng nhật ký anh viết trong một lần đến căn phòng trọ của anh mà không có lời mời chắc chẳng bao giờ Nhi biết được rằng Tường cũng yêu Nhi . Tường nói :

- Em chỉ nên là một đứa em tinh thần của anh thôi Nhi . Vì sẽ chẳng có một tương lai nào có thể đến được với một thằng thợ sửa xe và một cô được sĩ hết Nhi à .

Nhi đã bướng bỉnh:

- Anh tưởng cái bằng của em cao lắm sao ? Anh tưởng nó to lớn vĩ đại hơn tình yêu em dành cho anh sao ? Nó chẳng qua chỉ là một phương tiện để kiếm sống thôi mà . Mình đang ơ? Mỹ chứ đâu phải còn ơ? Việt Nam đâu mà còn coi trọng bằng cấp quá như vậy ? Em không thèm làm một đứa em tinh thần của anh đâu . Em vốn ghét những danh từ rỗng tuếch như thế .

Tường lắc đầu :

- Em còn nhỏ lắm chưa nghĩ xa như anh . Anh không tưởng cái bằng của em cao, anh biết nó cao so với một người như anh và mọi người khác cũng biết như vậy . Rồi em sẽ thấy anh nói đúng .

Và cười xòa:

- Không chịu làm em anh vậy muốn làm chị anh không ?

Đó là cái đề tài muôn thuở cho những cuộc cãi nhau không thể đếm hết của hai người . Tường qua đây một mình và đi làm thợ sửa xe để lo cho gia đình mặc dầu ơ? Việt Nam anh đã học xong trung học và vốn liếng anh vẫn khá vững vàng . Với Nhi sự hiểu biết của một người quan trọng hơn là cái bằng cấp mà họ có trong tay nhưng hình như đó chỉ là ý nghĩ của riêng Nhi thôi vì khi bố mẹ biết được Nhi yêu một người thợ sửa xe hai người đã có vẻ không hài lòng . Bố mẹ không chính thức lên tiếng phản đối nhưng cùng một lúc cũng chẳng có vẻ gì là hoan nghênh khi Nhi tỏ ý muốn đưa Tường về giới thiệu với gia đình . Tường thì khỏi phải nói . Anh đã từ chối ngay từ đầu:

- Đừng Nhi ạ . Anh không muốn bố mẹ em phải khó xử .

- Tại sao phải khó xử ? Vì anh không có bằng cấp à ? Bố mẹ em không hẹp hòi như vậy đâu .

Tường vẫn lắc đầu:

- Thương con và lo cho tương lai của con cái đâu phải là hẹp hòi đâu Nhi . Nếu anh là bố mẹ em anh cũng không cho em lấy anh đâu . Đâu cứ phải lấy nhau và sống với nhau cả đời mới gọi là một cuộc tình trọn vẹn .

Nhi đã trề môi sau câu nói đó của Tường . Nhi gọi Tường là quân tử tàu, là tự ái dỏm, là ... là Nhi đã dùng mọi từ ngữ mà Nhi biết được để mắng nhiếc, để dằn vặt, để hờn dỗi với Tường cho đến khi Tường phải nhượng bộ mà đến nhà Nhi chơi để rồi đối diện với sự đón tiếp rất lạnh nhạt của cả gia đình Nhi từ bố mẹ cho đến các anh chị . Bố đã ôn tồn nói với Nhi rằng:

- Bố mẹ không nói Tường không phải là một người tốt . Tường chỉ không làm chồng con được thôi . Bố mẹ không thể nhìn con sắp bước vào một cái hố mà ngoảnh mặt làm ngơ . Dù sống ở một xã hội nào chẳng nữa thì trong một cuộc hôn nhân mà người đàn bà học cao hơn người đàn ông cũng khó mà có hạnh phúc lắm con ạ . Cho dù con không tự cao coi thường chồng thì Tường cũng sẽ có những lúc mặc cảm tự ái .

Nhi chỉ im lặng không trả lời . Làm sao, làm sao bước vào cái hố mà mọi người cứ nơm nớp lo sợ đó được khi ngay cả chính Tường cũng e dè trốn tránh ? Đó là lần đầu tiên họ chia tay nhau . Thật khó mà đến gần một người khi mà người ta đã dùng đủ cách, nói đủ lời để đẩy mình ra khỏi đời sống của người ta và lập tức đóng sầm cánh cửa lại ngay sau khi mình vừa dợm bước quay đi . Nhi vui đầu vô sách vở tìm quên . Ngày ra trường Nhi cầm mảnh bằng trong tay mà hai mắt cay xè . Sự thành công bỗng trở thành vô nghĩa khi không còn Tường bên cạnh để xé chia . Nhưng dù có đón đau cách mấy thì đời sống cũng vẫn phải tiếp diễn . Gia đình Nhi dọn nhà về phía bên kia của thành phố, xa nơi Tường ở hơn một tiếng lái xe . Các anh chị và bạn bè thay phiên nhau giới thiệu người nọ, người kia cho Nhi quen . Nhi hiểu ai cũng thương Nhi và muốn kéo Nhi ra khỏi cái vũng buồn của mình . Thời gian, thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm để xóa tan tất cả những vết thương . Mọi người đã bảo với Nhi như thế . Nhưng hình như với Nhi khoảng cách và thời gian đều không mấy may giúp đỡ . Thời gian không hề bôi xóa, thời gian chỉ chất chồng thêm niềm đau và nỗi nhớ. Nỗi nhớ dành cho một người chẳng nên nhớ ...

Vào một buổi chiều mưa tháng sáu , sau khi vừa tránh nộ hôn của Tuấn, người đã theo đuổi Nhi từ hơn một năm qua . Nhi quyết định lái xe về lại những con đường cũ . Nhi tự nhủ cách tìm quên hay nhất chính là đối diện thẳng với những bóng ma kỷ niệm vì biết đâu trí nhớ của mình đã chẳng lừa

đổi mình . Sự thật có thể không đẹp như mình đã tưởng . Như người ngo ngác muốn níu kéo lại cơn mộng nửa vời sau giấc ngủ mặc dầu chẳng thể nào nhớ nổi mình đã mơ gì . Nơi dừng chân cuối cùng của Nhi là quán cafe nằm ở khoảng giữa trường Nhi học và nơi làm việc của Tường . Cái quán cafe nho nhỏ, đơn sơ, ảm cúng là nơi hẹn hò lý tưởng mà ca? Nhi lẫn Tường đều yêu thích . Vừa đẩy cửa bước vào Nhi đã sững người khi tầm nhìn chạm phải cái dáng quen thuộc của Tường ngay cái bàn mà họ thường ngồi . Tường đó, vẫn ánh mắt thiết tha nồng nàn xưa cũ. Tường đó, vẫn chẳng có gì đổi khác . Tường đó, vẫn là những êm đềm không thể chối bỏ . Nước mắt chợt ứa về ràn rụa cho mờ ảo cả khuôn mặt của Tường đang cúi xuống thật gần:

- Gặp lại nhau phải vui lên chứ, tại sao lại khóc ?

Nhi im lặng đi theo Tường . Bao nhiêu điều định nói khi gặp lại bỗng bay mất . Tường lấy ngón tay quệt nhẹ những giọt nước mắt trên má Nhi nói khẽ:

- Em làm gì lang thang ở đây vậy ?

Nhi lắc đầu, nước mắt lại ứa ra, không trả lời . Tường cười:

- Hơn hai năm rồi em vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn lì lợm mà lại mau nước mắt như xưa .

Nhi chớp mắt bùi ngùi:

- Ủ, hai năm qua nhanh quá Tường nhỉ ? Em tưởng chừng chỉ mới vừa hôm qua mình còn ngồi ở đây nói đến chuyện tương lai . Em không ngờ lại gặp anh ở đây . Có những sự trùng hợp thật khó giải thích phải không Tường ?

Tường nhìn Nhi chăm chú:

- Buổi chiều nào anh cũng đến đây sau giờ làm việc, để làm gì chính anh cũng chẳng rõ Nhi ạ .

Bởi vì ánh mắt của Tường dịu dàng tha thiết quá đổi, bởi vì nụ cười của

Tường vẫn bàng bạc những thương yêu, hay bởi vì Nhi chẳng thể nào yêu ai ngoài yêu anh ...thế nên Nhi lại lao đầu vào cái cung mê tình cảm nổi trôi cũ . Nhi lạc quan tin tưởng lần này sẽ là trăm năm . Nhi đã lớn, đã biết thế nào là mất mát thương đau . Nhất định, nhất định Nhi sẽ ôm chặt lấy hạnh phúc của mình bằng tất cả những gì mình có . Nhi không khờ dại quá để lừa dối mình rằng giữa họ không còn những khác biệt về suy nghĩ và lối sống, nhưng Nhi lại ngớ ngẩn đủ để nghĩ rằng họ có thể vượt qua tất cả chỉ cần họ yêu nhau

Lần thứ hai họ xa nhau chỉ vì Tường không thể nào hòa đồng được với những sinh hoạt của bạn bè Nhi và Nhi thì không thể nào chịu được lối ăn nói buông thả của bạn bè Tường ... Lần thứ ba họ xa nhau vì những tự ti mặc cảm vô lối của Tường ... Lần thứ tư họ xa nhau vì những lời nói vô tình cay đắng của Nhi ... Cứ thế, cuộc tình của họ xoay tròn trong một cái vòng quanh quẩn không lối thoát . Sự giận hờn và niềm tự ái chừng như cũng ngang bằng mức độ tình cảm thương yêu dành cho nhau . Xa nhau thì nhớ đến điên cuồng quất quay nhưng lại gần thì lại làm cho nhau đau đớn tột cùng . Thật là điên rồ khi đả phá tư tưởng của nhau . Bao nhiêu cuộc chiến tranh đã xảy ra, bao nhiêu ngàn người đã nằm xuống chỉ vì người ta không thể nào xoay chuyển được tư tưởng của người khác ... Đáng lẽ họ đã có một con tim biết yêu tha thiết thì không nên có một cái đầu bướng bỉnh ngang tàng . Chẳng hiểu sao trải qua bao nhiêu lần chiến tranh dữ dội, những bất hòa đè ép, những câu nói xé nát thịt gan, những thề thốt độc địa ... nhưng rồi cuối cùng họ cũng cứ tìm đến nhau . Hình như khi yêu nhau người ta biến thành những đứa con nít ngô nghê thích gì đòi nấy, bị đòn đau nhưng viên kẹo ngon vẫn thơm nồng quyến rũ . Cho dù cái khoảng thời gian xa nhau có là bao lâu thì lần gặp lại vẫn quen thuộc như chẳng hề xa cách . Mỗi lần gặp lại Tường, Nhi lại hỏi:

- Tại sao anh không lấy vợ ?

Tường nháy mắt:

- Tại sao em không lấy chồng ?

Đã bao lần Nhi buột miệng định hỏi:

- Vậy tại sao mình không lấy nhau ...

Nhưng cái cục tự ái to bằng cái đình của Nhi đã kịp thời ngăn chặn không để lời nói thoát ra khỏi môi . Cho dù Nhi có lớn gan bạo phổi, ăn to nói lớn đến đâu thì Nhi vẫn là con gái . Lại là con gái Việt nam thuần túy chứ chẳng phải là con gái thuộc các bộ lạc thiểu số để có thể đi hỏi cưới cho mình một người chồng . Thế nên Nhi chỉ còn biết im lặng xuôi theo những cái lơ lửng của Tường . Mà Tường thì hình như chỉ sẵn sàng là một cái bóng mát cho Nhi ngừng chân mỗi khi mỗi mệt thôi chứ chưa bao giờ tỏ ý muốn làm cái người đi bên cạnh Nhi cho đến cuối con đường đời như người ta vẫn ví von .

Thời gian cứ thế trôi qua, thoáng đó Nhi đã không còn là con bé hai mươi tuổi của lần đầu yêu Tường . Bạn bè ai cũng lần lượt tạo cho mình một mái ấm gia đình chỉ có Nhi là vẫn một mình . Mẹ phàn nàn "con gái chỉ có một thời thôi con ạ " . Nhi cúi đầu chẳng dám nhìn vào mắt mẹ, bịt tai để khỏi phải nghe tiếng thở dài của bố . Nhi biết lắm chứ, năm tháng có ai níu lại được bao giờ . Nhưng lấy một người mà mình không yêu không phải là một nỗi bất hạnh cho riêng mình và là một sự bất công cho người ta sao ? Hôm rồi Nhi nghe anh hai nhỏ to với mẹ rằng em họ của chị hai, một anh chàng hiền lành ngoan ngoãn với đủ mọi bằng cấp địa vị và khả năng đem lại cho Nhi một cuộc sống êm đềm tốt đẹp như mọi người mong muốn, ngỏ ý nhờ anh chị đánh tiếng với bố mẹ để hỏi Nhi về làm vợ . Từ bao giờ chẳng rõ Nhi đã trở thành một mối lo ngại cho cả gia đình . Nhi phải quay đi để khỏi phải nhìn thấy sự vui mừng của bố mẹ và chứng kiến nỗi thất vọng về sau . Và Nhi lại tìm đến với Tường ...

Tường bước vô quán, mang theo một chút gió lạnh vào theo . Bên ngoài trời vẫn còn mưa, bàn tay Tường đặt trên bàn lấm tấm những hạt nước li ti .

Tường hỏi:

- Đợi anh lâu chưa ?

Nhi ngược nhìn Tường cười, tạm quên những rối rắm dọc ngang trong tâm tưởng:

- Lâu đủ để em uống xong ly cafe của mình . Nhưng em đợi anh hoài nên quen rồi .

Tường nhỏ giọng:

- Xin lỗi em .

Nhi chọc:

- Xin lỗi vì anh tới trễ hôm nay hay xin lỗi vì lúc nào cũng bắt em chờ ?

Tường chột thờ dài:

- Xin lỗi em vì tất cả mọi điều Nhi ạ .

Nhi nhíu mày, hơi ngạc nhiên trước vẻ mặt buồn bã khác thường của Tường:

- Em nói chơi thôi mà Tường .

Tường chỉ lắc đầu, trầm ngâm đốt một điếu thuốc . Những vòng tròn khói thuốc thả mịt mù chung quanh Nhi . Nhi thở ra nhè nhẹ, bắt đầu từ lúc nào Tường đã hút thuốc lá lại ? Nhi lấy ngón tay di di những chấm nước trên mặt bàn nhìn Tường chờ đợi . Mãi một lúc sau Tường mới lên tiếng :

- Hôm nọ anh gặp chị. Vân ở chợ . Chị có nói cho em nghe không ?

Nhi gật đầu:

- Có, chị nói anh về Việt nam hai tuần mới sang lại . Hai bác khoẻ không anh ?

- Già rồi, nay khoẻ mai đau thôi .

Rồi họ lại rơi vào im lặng . Nhi chột nghe nhói đau từ đâu đó . Chẳng lẽ đã không còn gì để nói với nhau sao ? Nhi dò hỏi:

- Hình như anh có điều gì suy nghĩ phải không Tường ?

Tường dụi điều thuốc lá vào cái gạt tàn phía trước . Bàn tay trái này giờ vẫn để dưới gầm bàn đan vào bàn tay phải đặt trên bàn . Cái nhẫn bằng vàng trên ngón tay áp út đập thẳng vào mắt người đối diện . Nhi tưởng chừng như cả một đêm tối đang đổ ập trước mặt mình . Nhi nhắm mắt lại thắm nhủ chắc tại mình hoa mắt nhìn lầm, mở mắt ra chiếc nhẫn vẫn nằm đó trên bàn tay Tường, ngạo nghễ thách thức . Hình như ai đó đã lấy hết không khí để thở chung quanh Nhi nên trái tim bỗng lạnh buốt và đầu óc bỗng quay cuồng . Nhi rướn người lên hít một hơi thật mạnh, tự dỗ mình phải bình tĩnh . Tiếng mưa vẫn rơi bên ngoài khung cửa kiếng, giọng trầm buồn của Tường vang động bên tai, mang một vẻ tàn nhẫn lạ thường:

- Nhi ơi, anh không biết phải bắt đầu từ đâu bây giờ . Anh thật muốn làm một kẻ hèn nhát để không phải đối diện với em . Anh đã lập gia đình ở? Việt nam rồi Nhi ạ . Anh đang lo giấy tờ bảo lãnh cho Phụng . Đừng nhìn anh như vậy . Em phải bình tĩnh nghe anh nói này Nhi . Phụng là hàng xóm của bố mẹ anh, lớn tuổi hơn em và trung bình trên mọi phương diện . Với quan niệm ở? Việt nam thì Phụng đã là một người con gái lỡ thời nhưng so với anh Phụng thật là xứng với anh ...

Dường như Tường đã nói nhiều lắm, giải thích nhiều lắm, những từ ngữ đầy thương yêu và hợp lý có thể làm cho Nhi mềm lòng nếu như Nhi còn một chút xúc cảm nào . Nhưng trong cái buổi chiều mưa dăng dặc bất tận ấy, mọi cảm giác trong Nhi đều đã chết, Nhi nghe mà không hiểu Tường đang nói gì . Nhi chỉ lặng lẽ nhìn hai cái môi mấp máy của Tường, nhìn mà không thật sự thấy gì chung quanh ... Giọng Tường vẫn đều đều:

- Quên anh đi Nhi, lập gia đình với một người xứng đáng hơn anh, mình không thể như thế này mãi . Em không thể phung phí tuổi trẻ của em để chờ đợi một người như anh ...

Tường cứ nói, nói hoài như một người đang đọc một bài điệu văn ... chừng như muốn cho Nhi thấy rằng Tường đi lấy vợ chỉ vì nghĩ đến Nhi, lo cho tương lai của Nhi mà thôi . Bàn tay trái của Tường đưa lên đưa xuống giải bày, phân bua, cái vòng nhẫn vàng chạy qua bên trái, chạy qua bên phải, to dần, to dần choáng hết cả tia nhìn của Nhi, làm Nhi phát chóng mặt . Mãi một lúc lâu sau Nhi mới tìm lại được giọng nói của mình để lên tiếng :

- Anh không cần phải giải bày phân bua gì với em đâu Tường ạ . Giữa hai đứa mình vốn chưa bao giờ có một lời đính ước nên sẽ chẳng thể nào gọi là bội phản . Anh có toàn quyền quyết định cuộc sống của anh như anh đã làm mà . Em chỉ không muốn nghe anh kể lể hay so sánh em với vợ của anh . Người con gái đó phi thường hơn em nhiều . Chỉ quen anh trong hai tuần lễ đã trở thành bà Cao Minh Tường, một việc mà em đã không làm nổi trong suốt mười năm qua . Em cũng không muốn nghe anh khuyên can hay nhấn nhủ em nên làm gì, nghĩ gì, quên ai, lấy ai . Anh đã không còn cái quyền đó nữa rồi . Em chúc anh trăm năm hạnh phúc .

Nói rồi Nhi vội vã đứng dậy đi ra khỏi quán, cố giữ cho bước chân của mình thẳng bằng mặc dầu cả người đang run bắn như lên cơn sốt . Cánh cửa khép lại sau lưng , khép lại vĩnh viễn mọi nẻo đường dẫn trở lại cái thế giới thương yêu quen thuộc của một thời con gái mộng mơ . Ra đến xe Nhi mới để cho nước mắt của mình tự do tuôn, khóc cho mình, khóc cho Tường, khóc cho những dấu yêu đã vụt qua, khóc cho niềm tin vừa đánh mất, khóc cho những vụn vỡ trong tim, khóc cho những đổ nát trong hồn ... khóc, khóc, khóc ...những giọt nước mắt nhiều hơn những hạt mưa rơi ... Tiếng người ca sĩ vô tình vọng ra từ cái đĩa nhạc trong xe:

... Tell me how am I suppose to live without you

Now that I ve been lovin you so long

How am I suppose to live without you

How am I suppose to carry on

When all that I've been livin for is gone (*)

Nơi quán cafe nhỏ, người đàn ông vừa gỡ chiếc nhẫn đang đeo trên tay quay nhẹ trên bàn , chiếc nhẫn quay quay trên mặt kiếng, những vòng tròn quanh quẩn chắt chiu, mờ dần ... mờ dần ...

(*) *How am I supposed to live without you - Michael Bolton*

Nguồn: Đặc Trưng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 3 năm 2006